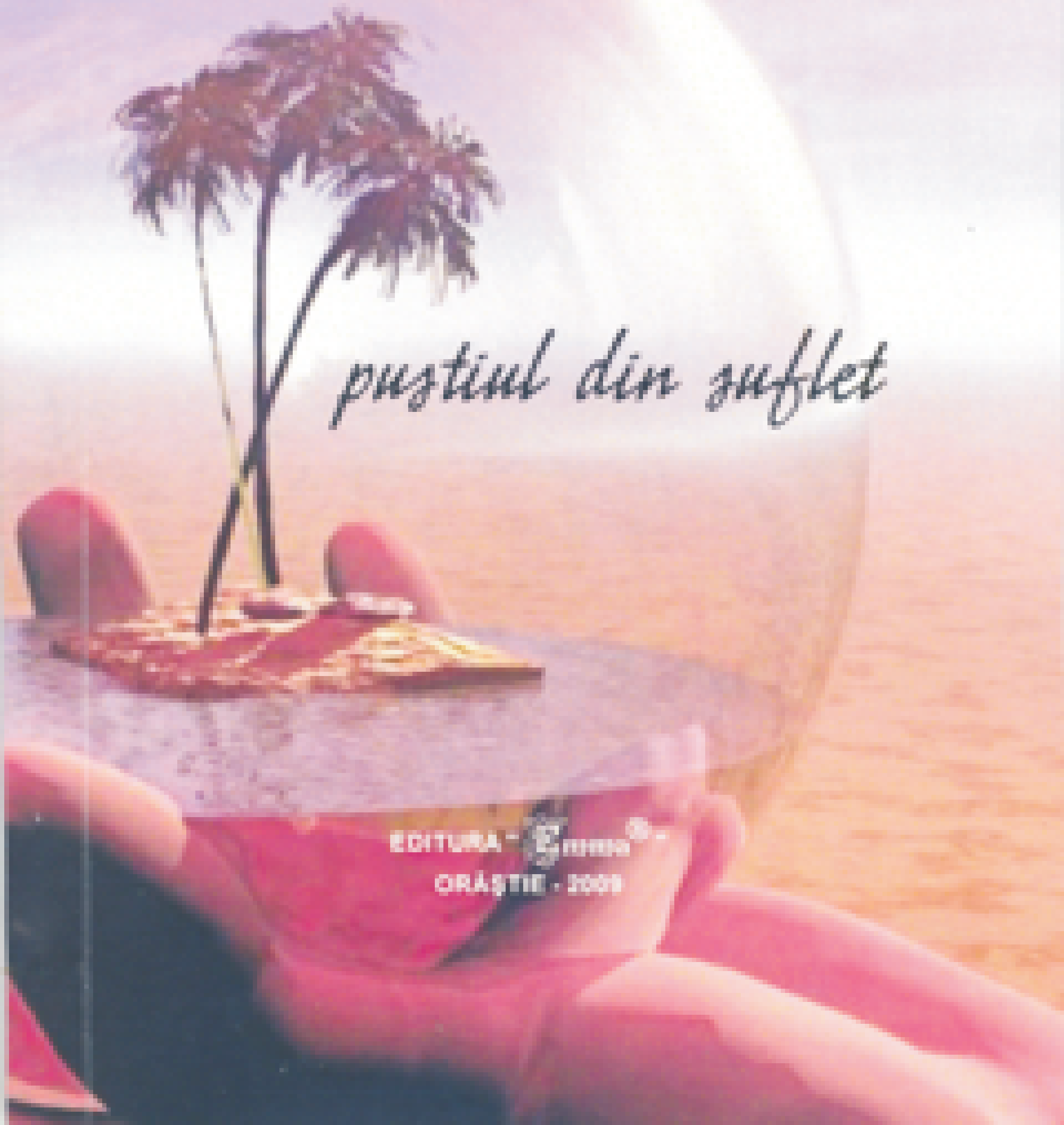
Ileana-Lucia Floran

pustiul din suflet

EDITURA [illegible]
ORĂȘTIE - 2009

Ileana-Lucia Floran

pustiul din suflet

EDITURA "Emma®" 2009

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FLORAN, ILEANA-LUCIA
Pustiul din suflet / Ileana-Lucia Floran. - Orăştie : Editura Emma, 2009
ISBN 978-973-1866-31-4

821.135.1-32

Redactare computerizată : Ileana-Lucia Floran
Coperta : Ileana-Lucia Floran

Tipărit :Tipografia " EMMA "

Emma®
Aveţi nevoie de noi!

e-mail : office@emma.ro ; Tel./fax: 0254.241246
http://www.edituraemma.ro

Să prinzi o stea căzătoare

Povestirile Ilenei Floran vizualizează momente ale realităţii cotidiene, completate de o imaginaţie şi fantezie debordante, urmare a unei educaţii solide şi a unei zestre culturale dobândite încă din anii de şcoală.

Primele schiţe ale cărţii ce ne-o propune autoarea se înscriu într-o radiografie fină a realităţii, susţinută de o sensibilă trăire afectivă, urmare a complexităţii sentimentelor personajelor sale.

Bogăţia şi expresivitatea limbajului, construcţia cursivă şi elegantă a frazei, îi crează cititorului o stare de desfătare intelectuală, îl face părtaş la bucuriile şi nostalgiile autoarei. Povestirile sale sunt cuprinse de întâmplări cu tentă autobiografică, din conţinutul lor răzbate dragostea de viaţă, de oameni şi în special iubirea pentru părinţii şi bunicii săi trecuţi în altă lume, poate mai bună – zice autoarea.

Amintirile despre părinţi şi bunici îi sunt dragi şi nu scapă prilejul de a-i readuce în memorie de câte ori scenariul este pretabil. Vocabularul regional, specific ardeleanului, o desfată pur şi simplu când scrie „Vizita”, unde vorbeşte despre

pregătirile ce le fac bunicii, în aşteptarea sosirii de la facultate a nepoatei mult îndrăgite.

Autoarea descifrează cu uşurinţă complexitatea sufletului uman, iar ca un fin psihlog ce se dovedeşte a fi, le urmăreşte sentimentele şi trăirile până în cele mai ascunse cute.

Cu toate că tratează întâmplări comune, are ştiinţa de a crea stări conflictuale ce iau prin surprindere cititorul, cu finaluri neaşteptate, pentru că viaţa ne oferă situaţii greu de acceptat de către logica noastră.

Interesant de remarcat este faptul că personajele sale sunt, în cele mai multe cazuri, mărinimoase, oneste, binevoitoare, cu trăsături nobile – însuşiri care, de fapt, o caracterizează pe autoare.

Proza Ilenei Floran inspiră optimism şi încredere, oferă clipe de reculegere şi nostalgie, dar şi de puritate a sentimentelor umane.

Volumul de faţă ne arată încă o dată că avem în faţa noastră un creator de marcă, cu rădăcini bine înfipte în arta scrisului, care impresionează prin calitatea frazei, prin sinceritatea sentimentelor cu care înzestrează personajele şi printr-o energie creatoare miraculoasă.

Eclatantă rămâne dăruirea cu care Ileana scrie, fericirea pe care şi-o acordă în primul rând sieşi şi apoi mulţumirea nedisimulată cu care o

revarsă asupra cititorului.

Pustiul din suflet nu-l poate înţelege nimeni dacă nu l-a trăit, dar chiar şi atunci, cu siguranţă îl va percepe citind povestirea care dă titlul volumului.

Acest volum este ca un vitraliu prin care viaţa ni se arată în diferite culori, optimiste sau terne, dar niciodată întunecate. Domină triumful fericirii.

Miron Simedrea

Trenul albastru

Am fost la Bucureşti la o nuntă şi acum aşteptăm, pe peronul Gării de Nord, trenul care ne va duce acasă. Am auzit că trenurile rapide sunt noi, elegante şi confortabile. E toiul verii şi canicula ne pune la grea încercare. Sperăm să fie aer condiţionat în tren, mai ales că biletul n-a fost deloc ieftin.

După nici un sfert de oră, timp în care sorbim o sticlă cu apă minerală, trenul trage la peron, iar noi, fericiţi, urcăm în vagonul rezervat.

– A, minunat, se aude din faţă.
– Da, splendid, aşa da, mai zic şi eu!
– Păcat că-i „bou-vagon", comentează o altă persoană.

Într-adevăr, trenul e nou, vagonul elegant şi ceea ce e mai important, are aer condiţionat.

– Cred că vom avea o călătorie plăcută, zic şi eu să mă aflu în treabă.
– Mai ales dacă termini toată revista de integrame, glumeşte soţul meu, care privind multitudinea de pagini se simte deja neglijat.

Mă întorc spre el, dar nu apuc să-i răspund, deoarece atenţia mi-e atrasă de o discuţie aprinsă pe culoar, două locuri mai în spate. Profit de faptul că lumea tocmai se aşează, că toţi pun bagajele în plasa de deasupra şi nu mă aşez, stau în picioare să văd şi să aud mai bine.

– Dumnevoastră îmi refuzaţi dreptul la o călătorie

decentă, concluzionează fără drept de apel o doamnă trecută bine de prima tinereţe, îmbrăcată strident, într-o fustă scurtă, roz, mulată pe formele nu tocmai 90-60-90 şi o bluză roşie, decoltată peste necesar.

– Vai de mine, stimată doamnă, eu v-am întrebat doar...îşi ceru scuze un domn tânăr, manierat şi elegant.
– Ce m-ai întrebat, domnule? Ai pretins ca eu să-ţi cedez *acest* loc - şi sublinie cuvântul *acest* - pentru locul din faţa mea, pentru simplul şi unicul motiv de-a sta dumneata alături de iubită...
– Alături de soţia mea, da, aşa e, v-am întrebat dacă aţi fi de acord să facem schimb de locuri, deoarece ne-ar face plăcere să stăm alături... mai ales că dumnevoastră călătoriţi singură, şi...
– Ce-are a face, domnule, asta e culmea, nu mai poate călători omul singur, că voi, tinerii impertinenţi, vă şi luaţi de el.
– Vă rog să mă scuzaţi, nu am vrut să vă ofensez cu nimic, vă oferim care loc doriţi, puteţi călători cu faţa sau cu spatele, nouă ne e indiferent, am dori doar să stăm alături, plecăm în luna de miere...
– Ce lună de miere, domnule, ce-mi pasă mie de luna voastră de miere, ei comedie, locul pe care-l doresc e cel pe care stau şi basta! Să vă luaţi bilete din timp unde vă place, nu să deranjaţi călătorii...

Tinerii se aşează cuminţi unul în faţa celuilalt, sub ochii atenţi ai doamnei care îi priveşte pe rând - să nu scape nicio vorbuliţă din ceea ce-şi spun.

Oftez gândindu-mă la călătoria pe care o vor

avea şi mă aşez la locul meu, locul dinspre culoar.

– Ce s-a întâmplat acolo?
– Mai nimic, o „tanti” răutăcioasă...

Deschid revista cu integrame şi caut una foarte uşoară. Nu vreau să-mi bat capul, vreau să mă relaxez.

– Ce faci? trişezi? ia-o la rând, glumeşte soţul meu.
– O.K., facem pariu că le rezolv pe toate?
– Nu fac pariu cu tine, în zece ore, cred şi eu!
– Uf! zece ore! nici nu mă gândisem...
– Gata, am plecat!

Privesc pe geam oraşul pe care-l lăsăm în urmă şi mă gândesc că nu mi-ar fi plăcut să locuiesc acolo. Deh, am îmbătrânit, acum prefer liniştea...

Tăcem. Soţul meu moţăie iar eu privesc pe geam.

– Biletele la control, vă rog!

Conductorul păşeşte agale printre pasageri, aşteptând liniştit.Scotocesc prin geantă, găsesc bilete şi i le înmânez.

– Urmează Sinaia? întreabă o domnişoară.
– Da, Sinaia, coborâţi?
– Nu, urcă mama, ne întâlnim în tren.

Domnişoara merge spre uşă iar conductorul continuă verificarea biletelor.

– Stimată doamnă, dumneavoastră nu aveţi bilet pentru acest loc.
– Cum aşa? Ce credeţi că nu ştiu citi? Sau v-aţi înţeles cu cei doi tineri să nu mă lăsaţi să-mi continui

călătoria în linişte? Uite, locul 58!

Interesant! este vorba exact de doamna cea implacabilă.

Conductorul, plin de tact şi condescendenţă reia discuţia:

- Nu voiam să vă jignesc, desigur că aveţi locul 58, numai că nu în vagonul 10. Locul dumneavoastră este în vagonul 9. Regret, dar va trebui să vă mutaţi.
- De ce? Oricum acest loc nu e ocupat. Rămân aici, iar dacă urcă cineva care are acest loc, mă mut în celălalt vagon.
- Regret, nu se poate. Avem instrucţiuni precise. Trenul este foarte aglomerat în acest sezon, mai ales în weekend şi călătorii sunt rugaţi să-şi respecte locurile.

Doamna se ridică, aruncă o privire cruntă tânărului din faţa sa şi pleacă mormăind:

- Numai voi doi sunteţi de vină, v-aţi vorbit cu conductorul, lasă că ştiu eu, nu mai poate călători o fată singură că vă şi apucaţi cu ameninţări. Vă reclam eu, vă reclam pe toţi, numai să ajungem la Arad.

Scena aduce zâmbete pe feţele mai tuturor călătorilor iar un copil îi spune mamei, destul de tare să audă toată lumea:

- Lasă, că în vagonul celălalt sunt numai japonezi, să vedem cu cine se ceartă!

Oprim în gara Sinaia. Coboară câţiva călători, dar locurile se ocupă imediat. Avea dreptate conductorul, în sezon e tare aglomerat.

În faţa noastră, pe cealaltă parte se aşează doi bărbaţi. Unul mic şi durduliu, transpirat şi agitat şi unul înalt şi deşirat, calm şi liniştit.

– Să nu mă mai contrazici niciodată! Ai înţeles?- se agită domnul rotofei - nu uita cine-i şefu'!

Vorbeşte tare, mult prea tare pentru locul în care se află şi are un ton răstit şi o voce hodorogită, cârâitoare.

– Se pare că nu s-a terminat distracţia, îi spun încetişor soţului meu...
– Văd eu că-ţi cam place, nu-ţi cunoşteam latura diabolică, îmi răspunde şoptit.

Discuţia ne este întreruptă de vocea autoritară a celui ce s-a autointitulat „şef”:

– Indiferent dacă zic bine sau nu, tu să nu mă mai contrazici...ce? crezi că dacă eşti avocat eşti mai deştept ca mine? află, Gicule, că eu am fost şef şi pe vremea lu' Ceauşescu şi-mi ştia toţi de frică, uite-aşa umbla subalternii în faţa mea, ca pe sârmă, auzi?
– Eu n-am făcut decât să vă atrag atenţia că...
– Ce? să-mi atragi mie atenţia? Stai numa' un pic să vezi tu cine-s eu. Acum n-am timp, întâi trebuie să dau neşte telefoane, să rezolv neşte acte, apoi îţi zic eu cum stă treaba...

Întoarce telefonul printre degete, apoi formează un număr şi ca să fie sigur că-i dă o lecţie şi avocatului, apasă tasta de amplificare:

– Alo, Leni? ce faci fată? şefu' aici, auzi tu, ai predat fişele de magazie la doamna Geta? Că vrea să facă

pontajul şi...

- Nu le-am predat încă, mi-aţi dat 5000 de pliante şi pe străzile alea sunt numai 2000 de locuitori, unde aţi fi vrut să le împart?
- Cum? Nu le-ai împărţit pe toate? Păi să ştii că schimbăm foaia! Acum, în clipa asta te duci la doamna Geta, acasă, str.Parfumului, nr.11 şi-i duci fişele! Ai înţeles? Acum, în clipa asta! Iar pentru pliantele neîmpărţite, ne socotim noi când ajung acasă! Se poate aşa ceva? Mă implori să-ţi dau de lucru şi după aia nu le împarţi? Să ştii că ţi le imput! Păi, cum? Ce mai fac eu cu ele acum?
- Cum să mi le imputaţi, domnu' Nicu? Păi, eu nu sunt de vină că mi-aţi dat mai multe decât numărul de case. Dumnevoastră trebuia să ştiţi situaţia de pe teren, eu merg doar unde mă trimiteţi...Le-am spus şi celor de la Bucureşti...
- Ce? Cui i-ai spus şi ce? Cu cine ai vorbit tu, la Bucureşti?
- Cu şefii. M-au întrebat cum merge treaba aici şi le-am spus că nu ştiţi situaţia reală şi le daţi oamenilor pliante mai multe sau mai puţine decât ar trebui. E adevărat, Simonei i-aţi dat cu 4000 mai puţine şi nu i-au ajuns acolo, la blocurile din Muncii.
- Cum ţi-ai permis să faci aşa ceva? Cum ai îndrăznit, fato?
- Ştiţi ceva, domnu' Nicu? Vă rog să vorbiţi cuviincios cu mine, eu vă respect, aveţi obligaţia să mă respectaţi la rândul dumneavoastră!

– Auzi la ea, îngâmfata, acu' îmi dai lecţii, ha? Lasă că vorbim noi la Arad, mai vedem atunci dacă mai scoţi capu', acum, gata! Du fişele alea la doamna Geta şi lasă-mă în pace!

Şefu', numit şi domnu' Nicu, închide înfuriat telefonul şi-l priveşte cu ură pe cel de lângă el. Stă o secundă, de parcă s-ar gândi la ceva important, apoi sună iar:

– Alo, Marcule, aici e şefu', mă, ascultă, tu ai dat fişele de magazie la doamna Geta?
– Nu le-am dat şefu', că n-a venit nimeni după ele...
– Du-le acum, trap, acasă la ea, str. Parfumului, nr.11, în secunda asta, ai înţeles?
– Am înţeles, da' nu e prea târziu? Se face acuşica ora 8.
– Nu mai discuta cu mine! Le duci! Acum! Şi-i suni şi pe Cristi şi Ionel să le ducă şi ei. Ai înţeles?
– Gata, şefu', acu' am fugit! Parfumului 11? În maxim juma' de oră sunt acolo!

Şefului îi mai vine inima la loc. Iată un om care-i respectă ordinele. Priveşte cu subînţeles către avocat, dar acesta nu-i dă nicio atenţie jenat fiind de modul în care se poartă convorbirile. Tot vagonul ascultă, unii râd, unii zâmbesc, alţii se înfurie:

– Ce vorbeşti, domne', aşa tare? Vezi să nu vin la tine să te educ! mormăie un ins care vrea să se odihnească şi nu poate din cauza zgomotului...

Domnu' Nicu nu şi-a terminat însă de apelat subalternii. Mai sună în vreo cinci locuri pentru a-i

trimite pe toţi de urgenţă la doamna Geta, apoi îşi aminteşte de prima discuţie, cea cu domnişoara Leni şi se gândeşte să facă un control inopinat...

– Alo, Victore, băiatule, eşti acasă?
– Acum am ajuns! Am dat toate pliantele şi am dus şi fişele de magazie, ale mele şi a echipei lui Sorin. E în ordine, şefu'!
– Victore, nu-i în ordine de loc! Uite ce-mi face mie studenta aia de Leni! Ce-ţi închipui? A vorbit la Bucureşti cu cineva şi...
– Păi, şefu', Sonia zicea că Leni are un prieten care-i avocat la Bucureşti şi care o ajută să devină ea coordonatoare la Arad.
– Cum? adică vrea să-mi ia locul? Cine zice? Cine-i Sonia? Aia înaltă, blondă, cu aere de intelectuală? Las' că-i arăt eu lu' Leni! Uite, chiar acum, te duci pe străzile ei, baţi la fiecare poartă şi-ntrebi dacă oamenii au primit pliantele! Ai înţeles?
– Sefu', da' e aproape zece seara! Cum să deranjez oamenii? N-o putem lăsa pe mâine dimineaţă?
– Nu, în niciun caz! acu' te duci, fără alte discuţii, sau te dai şi tu cu duşmanca...
– Vai, şefu', cum aţi putea crede? Nu, dar mă gândeam...
– Tu nu trebuie să te gândeşti! Tu faci ce-ţi spun eu! Pe când ajunge trenul la Arad să am situaţia clară! Vrea război cu mine, nu ştie cu cine se pune...Hai, du-te, nu mai sta la discuţii!

Domnu' Nicu e înfuriat de-a binelea:

– Auzi, Gicule? tipa aia să-mi ia locul!
– Ce să zic? A terminat psihologia, e tânără, are perspective!
– Cum? adică e mai bună ca mine, care am condus de 40 de ani tot felul de indivizi? Tu ştii cum era pe vremea când construiam socialismul? Nimeni nu mişca în faţa mea! Am fost secretar de partid, director, şef de serviciu, toate la un loc! Numai eu luam deciziile. Directoru', ăla de era în funcţie, cât era de inginer, nu mişca în faţa mea...şi acum, vine o mucoasă să mă înveţe de mine? PE MINE?!?
– Vorbiţi mai încet! Unii oameni vor să se odihnească!
– Ce-mi pasă mie de ei! Eu nu mă las! Mor cu ea de gât!

Din capătul vagonului se apropie un tânăr bine legat, cu alură de halterofil. Îl piveşte calm, în ochi, pe „domnu' Nicu" şi-i şopteşte ferm:
– Auzi, şefule? dacă vrei să mai ai telefonul, vorbeşte mai încet. Te mai aud vorbind, gata, ţi l-am confiscat! Sper că m-am făcut înţeles!

Şefu' rămâne perplex, cu telefonul în mână. Pur şi simplu nu mai are cuvinte. Tânărul se întoarce la locul lui, fără să-l mai privească.

Trec aşa, cam trei minute şi domnu' Nicu stă liniştit. Apoi, dintr-o dată, se aude sunetul strident al telefonului, care-l scoate din reverie. Se repede să răspundă:
– Da!
– Mă, Nicu, tu ai înebunit? De ce mi-i trimiţi pe toţi pe

cap în pragul nopţii?

– Să poţi face pontajul, dragă, răspunde molcom domnu' şef.
– Ce pontaj, Nicule, că trebuie predat de-abia peste trei zile. Ce, n-aveai timp să aduni mâine fişele? E ca la casa de nebuni aici, unul vine, altul pleacă...şi ţi-am mai spus că nu am chef să-mi vină în casă...
– Da, dragă, dar...
– Lasă-mă cu dragă! Vii tu acasă şi vezi atunci! Nu mai trimite pe nimeni! Ai înţeles?

Domnu' Nicu nu răspunde. Doamna Geta, ce pare a fi soţia dumnealui, revine:

– Mă, ai înţeles, sau trebuie să-ţi explic altfel?
– Am înţeles, dragă, am înţeles!
– Aşa, Nicule, răspunde-mi mai cu suflet...încheie doamna Geta şi închide telefonul.

Deşi s-a auzit clar că doamna Geta a încheiat convorbirea, şefu' vorbeşte în continuare:

– Bine, noapte bună! În maxim 5 ore sunt acasă! Mai vorbim!

Acum, se aud clar râsete în compartiment. Ba chiar un domn cu ochelari, spune printre dinţi: „ce fraier!”

Ca să nu rămână cei din jur cu o impresie greşită, domnul Nicu, îşi reia vechile metehne şi sună iar:

– Victore! Ce răspunzi aşa greu? Ai fost? Ce-ai găsit pe teren?
– Sunt la volan, staţi să trag pe dreapta!

– Lasă, nu te opri, spune-mi doar dacă e în regulă...

Nu se mai aude nimic preţ de câteva secunde, apoi interlocutorul domnului Nicu răspunde obidit:

– Am fost, acum mă întorc către casă. Nu am putut rezolva nimic. Unii nu mi-au deschis, alţii m-au înjurat că i-am deranjat, ba unul a dat drumul la câine, noroc că eram aproape de poartă...
– Incapabilule! Nu eşti în stare de nimic! Trebuia să ştiu în seara asta dacă Leni a împărţit pliantele! urlă scos din minţi şefu', probabil şi ca să se răzbune pe doamna Geta...

Uşa de la compartiment se deschide şi conductorul apare iarăşi:

– A mai urcat cineva? Bilete, vă rog!

Toată lumea scotoceşte prin buzunare sau prin geantă. Unii întreabă orele de sosire prin diferite gări. Tânărul din capătul vagonului, îl opreşte pe conductor:

– Domnule, dacă tipul ăla chel de colo nu încetează cu urletele, eu îi trag două palme şi-i arunc telefonul pe geam...
– Da, zice şi o doamnă drăguţă, copilul meu se trezeşte de câte ori strigă dumnealui, cum e posibil?
– Lăsa-ţi-l, face parte din distracţie... zice un altul.
– Sigur, trece vremea mai repede.
– Poate de-asta e biletul mai scump, comentează un student care încearcă să citească, e inclus în el şi entertainmentul.

Conductorul se apropie de domnu' Nicu:

– Ce s-a întâmplat? se pare că sunt nemulţumiţi toţi

călătorii...

– N..n..nimic, eu...doar vorbeam la telefon...
– Bine, dar faceţi-o mai încet, altfel, eu nu-l pot opri pe dânsul să vi-l arunce pe geam...

Oamenii râd ca de o glumă bună iar domnu' Nicu, roşeşte. Nu trec nici două secunde şi telefonul îi sună iar. Răspunde răstit, aşa cum îi e obiceiul:

– Da!
– Alo, domnnu' Nicu? Popescu de la Bucureşti, sunt!
– O, să trăiţi!
– Ce mai e nou la Arad?
– Toate-s bune, eu sunt în tren, mă întorc de la conferinţa de la Sinaia
– A, da, frumos şi util. Iată de ce v-am sunat: începând de la întâi iulie, nu mai eşti coordonator pentru Arad, am numit-o în locul dumitale pe domnişoara Elena Vasile. Dacă doreşti, poţi rămâne să lucrezi cu dânsa. Dacă nu mai doreşti, anunţ-o, să facă formele de lichidare. A, să nu uit! Nu mai trebuie să facă soţia dumitale actele contabile, am angajat un contabil autorizat, va merge zilele astea să preia totul. I-am dat numărul dumneavoastră de telefon, vă va suna el. Vă doresc călătorie plăcută! La revedere!
– Staţi puţin, aş vrea să ştiu...de ce?
– Nu am timp acum de discuţii inutile. Motivul e incompetenţa dumitale. La revedere!
– La revedere! îngaimă şefu' moale.

Nici nu lasă bine telefonul din mână şi acesta sună iarăşi. De data asta, la telefon era soţia:

– Ce-ai făcut, mă, nenorocitule? Ştii că te-au schimbat? Da, imbecilule, nu mai eşti şef! De ce l-ai trimis, mă, pe Victor noaptea pe străzi? Vezi? aşa eşti tu, gură mare, minte puţină. Acu' să te văd! Vii tu acasă, Nicule...

Soţia nu-i mai dă răgaz să răspundă. Închide imediat ce şi-a spus oful.

Între timp, trenul opreşte într-o gară. Coboară mulţi pasageri, printre care şi tânărul atletic. Trece pe lângă domnu' Nicu şi-i spune:

– Drum bun! Şi salutări doamnei Geta!

Public Relations

- pamflet -

– Spune! glasul sună autoritar iar privirea trimisă prin geamul securizat, îngheaţă tot ce întâlneşte în cale...
– Am venit... să plătesc... pentru acest contract... reuşesc să îngaim cu teamă.
– Vrei să-l prelungeşti?
– Da! răsuflu uşurată...
– Dă-l încoa'! şi după o privire critică asupra contractului, strigă: 38 de lei!
– Poftiţi, spun timid şi-i întind 40 de lei.
– Rest n-am! vine clar verdictul - poate dacă ai 80 de bani...
– Nu am, dar cu ce v-ar ajuta? v-am dat 40 de lei, aţi spus 38...

Întrebarea mi-e ignorată, tirul asupra mea continuă:

– Dacă n-ai, nici eu n-am rest...şi să nu ai pretenţii să-ţi dau bon fiscal, că am închis casa la şapte jumate.
– Dar, încerc timid să ripostez, nu aveţi deschis până la opt?
– Ba da, dragă, dar la şapte jumate închid casa.
– Nu ar trebui să închideţi casa la opt şi zece? Dacă o să-mi cereţi încă odată banii, data viitoare?
– Nu, dragă, uite, semnez aici! şi-mi arătă, cu un deget a cărui unghie era modern încondeiată, o rubrică pe verso contractului.

– Nu-mi puneţi, vă rog şi o ştampilă?
– La ce-ţi trebuie? E nevoie decât de semnătura mea, de altceva, nimic!
– Totuşi...
– Gata, e târziu, mai vii la 1 aprilie.

Ies gândindu-mă că nu sunt sigură dacă ar trebui să plâng pentru c-am fost tratată astfel (deşi e vina mea, deoarece după o zi lungă de muncă m-am dus îmbrăcată într-un pantalon lejer şi o geacă de fâş, iar ţinuta mea „proletară” a provocat dispreţul „domnişoarei” de la ghişeu) sau să râd gândindu-mă la o reclamă binecunoscută care tocmai se difuzează pe toate posturile TV şi-n care un amărât de cumpărător răspunde umil: „... pentru... de dimineaţă...”, copleşit de măreţia atotştiutorului Matache Măcelaru' care dă o axiomă: „mâncatu' ăsta nu-i aşa simplu cum crede lumea...”

Modernizare
- pamflet -

1.

Fiindcă nu era mulţumită cu profitul de numai 475%, conducerea companiei „Utilităţi de lux S.A.” a hotărât să facă restructurări.

– Bine, bine, da' pe cine mai dăm afară? Nu mai avem decât două persoane la fiecare filială: omul „de teren”, care citeşte contoarele şi casiera.
– Da, e drept, dar aşa cum ne-am descurcat cu facturile, când am făcut contract cu o firmă care le emite şi le trimite consumatorilor, tot aşa ne vom descurca şi de data asta, trebuie doar să ne gândim, vom găsi noi o soluţie, spuse încrezător directorul economic.
– Corect! O rezolvăm noi, doar nu suntem degeaba numiţi în conducerea companiei...
– Şefu', interveni timid secretara, anul trecut când am fost la Paris, am văzut un fel de bancomate pentru plata...
– Da, da, interveni directorul general adjunct, mi-amintesc şi eu.
– Bun, atunci, voi cei patru directori de departamente, pregătiţi-vă de plecare. Şi să nu vă întoarceţi fără un contract ferm, hotărî pe loc directorul general.
– Aşa e, comentă iarăşi directorul economic, facem odată o investiţie şi apoi, nu ne mai costă

nimic...băieţi, vedeţi cum rezolvaţi, să facem rost şi de un comision pentru noi...

– Las' că avem noi grijă, zâmbi pe sub mustaţă directorul administrativ, avem experienţă.
– În regulă, atunci ne-am înţeles cu acest punct. Să trecem la celălalt, cel cu oamenii de teren.
– Mă scuzaţi, şefu', se auzi iarăşi vocea timidă a secretarei, am eu o idee. Facem un contract cu o companie de telefoane şi punem la dispoziţia consumatorilor o „linie verde" pentru ca să transmită singuri consumul. Bineînţeles, le trimitem câte o scrisoare detailată, cu explicaţii, să-i impresionăm...
– Nu e rău, uite, am o idee grozavă, spuse directorul general, o să numim operaţiunea „autocitire", sună bine, nu? gata, nu mă mai felicitaţi, începem „epoca modernă"...

2.

– Uite, dom'le, ghişeul e închis şi azi! A cincea oară vin! Cum să-mi plătesc factura?
– Păi, nu citişi anunţul de pe geam?
– Nu, că n-am ochelarii la mine, ce zice?
– Zice că facturile se achită la Bancă, unde sunt puse la dispoziţia consumatorilor bancomate, sau la multimatele din cadrul Self-Bank-urilor, prin cardul Gadget, prin transfer bancar sau prin Internet

Banking.

– Doamne, nu mă lăsa la rău...apăi, eu îţi mulţumesc frumos că-mi citişi anunţu' da' crede-mă că nu am înţeles nimic...aşa ceva am citit eu şi pe scrisoarea de la ei, aia venită în plic cu factura...i-am citit-o şi nevestei, şi soacrei, da' nici ele nu au priceput mare lucru. De-asta am venit aci, să întreb, să văd cum să fac cu plata...
– Da' autocitirea ai făcut-o?
– Nu, nici vorbă, aia ce mai e?
– Păi, citeşti ceasu', apoi formezi număru' ăla gratuit de telefon, asculţi cu atenţie ce-ţi zice în receptor şi după semnalul sonor, tastezi consumul de pe ceas, fără cifrele de după virgulă.
– Tastez? adică ce fac?
– Adică apeşi pe butoanele telefonului...
– O, bată-te să te bată, aşa deci? o să încerc de la vecini, că noi nu mai avem telefon de când am ieşit la pensie...Îţi mulţumesc frumos pentru ajutor, acum m-oi duce la Bancă, să văd ce-oi rezolva, să nu mă trezesc fără utilităţi în prag de iarnă...Uite, domnule, câte probleme îmi crează pârdalnica asta de factură, de parcă nu era destul că e cât juma' de pensie...
– Stai, că vin şi eu, nici eu nu am plătit încă, abia acum mi-a intrat salariul pe card.
– Mă bucur, te văd om cumsecade, poate mă ajuţi şi acolo şi-apăi luna viitoare om mai vedea...

3.

Lume multă, discuţii contradictorii, păreri pro şi contra. Nu seamănă cu incinta unei bănci, ci cu peronul unei gări. Toată lumea era agitată, nervoasă şi grăbită. Gardianul nu mai prididea cu „educarea" consumatorilor. Nici nu mai ştia exact ce are trecut în „fişa postului", de când cu aparatele moderne de încasat, mai mult făcea plăţi în locul oamenilor decât să păzească banca. Săracii consumatori nu se descurcau singuri, nu-i putea lăsa, era şi el om, nu?

Aşteptând la rând, asculţi vrând-nevrând, discuţia purtată la unul dintre ghişee, de către o doamnă tânără care, se vede că doreşte să fie calmă şi funcţionara care trădează o stare excesivă de nervozitate:

- Uitaţi-vă, vă rog, pe factură!
- Ce-ţi pot face eu dacă n-ai achitat-o? Plăteşte-ţi cucoană datoriile şi nu mă mai bate la cap degeaba!
- Domnişoară, eu am venit să încercăm să remediem situaţia, de ce nu vreţi să mă înţelegeţi? Am aici toate chitanţele eliberate de bancomat...
- Multimat!
- Mă rog, ideea e că am achitat „la zi"...iar aici, pe ultima factură, apare o restanţă, care era de fapt o sumă de rambursat, uitaţi-vă pe factura anterioară, e trecută cu minus.
- Doamnă, pur şi simplu nu vrei să mă înţelegi. Cu minus sau cu plus, asta n-are a face, suma înscrisă pe factură e de plată, iar dacă n-ai plătit-o eşti

restanţieră şi firma furnizoare o să-ţi oprească...

– Cum să n-aibă importanţă dacă e cu minus sau cu plus? Dumneata poţi avea în buzunar -10 lei?
– Ia stai, până aici, acum te legi de veniturile mele? Eşti dintre ăia care cred că dacă lucrez la Bancă mă scald în bani?
– Nu, n-am avut nicio intenţie de acest gen, am dat doar un exemplu...
– Exemplu, hai? Ca exemplu, du-te dumneata, doamnă, şi achită-ţi facturile dacă ştii consuma, nu mă mai reţine din timpul meu de muncă...
– Scuzaţi, dar nu pot achita de două ori acelaşi lucru. Am dat un telefon la compania „Utilităţi de lux S.A." şi mi s-a spus să vin la dumnevoastră să reglementăm. Deci, dacă luna trecută suma era cu minus, asta înseamnă că undeva am achitat în plus şi nu mai aveam de dat, ci de luat. Înţelegeţi?
– Cum să ai de luat, dacă ai consumat în continuare? Uite, suma aia cu minus e adunată la factura curentă. Vezi că e de plată?
– Păi, tocmai asta e problema. Compania a adunat această sumă deşi trebuia scăzută din totalul de plată. Şi mai mult decât atât, eu am şi achitat suma aceea, deşi era cu minus, deoarece nu am primit factura la timp şi telefonic mi s-a spus doar suma, fără să mi se precizeze că e de recuperat. Uitaţi aici chitanţa doveditoare a plăţii.
– Auzi, nu mai ştiu cum să-ţi explic. Mă tot îmbrobodeşti cu suma aia cu minus. Păi, dacă era de

încasat, nu era trecută la rubrica „rest de plată”. Dacă e „rest de plată”, atunci e de plată, altfel nu are cum să fie.

– Dumnevoastră nu înţelegeţi că acum, dacă am şi achitat-o şi era de recuperat de către mine, suma cu minus, pe factura viitoare va fi dublă?
– Asta chiar le întrece pe toate!! Dacă nu încetezi cu toate prostiile astea, să ştii c-o să chem gardianul. După ce că nu-ţi achiţi facturile la vreme, mai faci şi gălăgie aici.
– Nu e nevoie, plec şi singură! Încerc să găsesc o persoană care să fii absolvit aritmetica de clasa a IV-a.

Gardianul, priveşte în urma doamnei care părăseşte banca supărată şi zice cu năduf:

– Ce mai oameni! Dacă-am avea doi-trei de-ăştia pe zi, ne-am lua concediu medical, Auzi, dumneata, cică sumele cu minus nu trebuie achitate...s-a sucit lumea cu susu-n jos!

Fără politică...

- pamflet -

Un coleg de breaslă mi-a lăsat o notiţă cu o adresă de e-mail la care să trimit un articol pentru nou înfiinţatul ziar „Expresul de Orăştie”. Notiţa mai scria că articolul poate să fie „despre orice, în afara politicii”.

Am citit şi răscitit cele 5 cuvinte dar nu le-am putut prinde sensul. Cum ai putea să scrii ceva din care să lipsească politica? Ea face parte din noi, ne înconjoară, ne ameninţă sau ne mângâie, ne ajută sau ne subjugă.

Ia să vedem: dacă scriu ceva despre începutul anului şcolar trebuie să scriu despre modificările survenite în legile educaţiei, ceea ce, sigur, îi va duce pe cititori cu gândul la multitudinea de idei pe care omenii politici le au, de la modificarea numelui ministerului şi până la modificarea modalităţii de examinare în preziua examenului. Dacă mă refer la copiii care au reprezentat cu cinste România la olimpiadele internaţionale de ştiinţe, iar o dau în bară, deoarece cititorii ştiu deja că au fost primiţi la aeroport doar cu câte un buchet de flori în semn de omagiu şi recunoştinţă pentru adjudecarea primelor locuri.

Dacă scriu despre pensii şi pensionari, gata politica! Unii spun că prea se dau ajutoare, alţii că nu se dau destule, sar unii că politicienii nu au prea mare grijă de bătrânii ţării, ba alţii, din spirit de contradicţie îi condamnă că au prea multă. Politica ne priveşte de după

colţ.

Atunci să vorbim despre literatură. Da, literatura poate fi un subiect „neutru”. Asta până când ajungem la subiectul spinos al „sponsorizării” scriitorilor, care tinde vertiginos spre zero. De aici şi până la condamnarea clasei politice nu mai e decât un pas. Mai bine nu-l fac, că iar râde doamna Politică de mine.

Bun, să caut un subiect din sport. Nu, că dacă nu e vorba de fotbal, care are „finanţatori”, ajungem să ne amintim de sportivul care face pe o saltea veche exerciţii de sărituri de la trambulină şi mai are tupeul să fie şi medaliat.

Despre firmele private, mici şi mijlocii nici nu mai am curaj să scriu. Încep un interviu cu un patron şi până să-l public, omul îşi încetează activitatea din motive „forfetare”.

Nu-i mai bine să-mi văd eu de treabă? Ia să-i trimit eu colegului meu un email: „Deocamdată nu am găsit niciun subiect. Mai caut”.

...sau renunţ la scris...asta e!

Şi uitarea e scrisă-n legile omeneşti

Viaţa te poartă prin situaţii care te marchează pentru totdeauna. Sau cel puţin aşa crezi. Apoi, timpul alunecă în jurul tău şi te trezeşti că încerci din răsputeri să-ţi aminteşti şi nu mai poţi. Capacitatea omului de-a uita este absolut formidabilă şi de cele mai multe ori benefică. Spun de cele mai multe ori, deoarece sunt şi situaţii în care ar fi excelent să nu uiţi.

Acum câţiva ani, am avut un abonament la o firmă de telefonie mobilă. După un timp m-am mutat la alta, de care nu sunt deloc mulţumită. Ba nu am semnal, ba nu funcţionează telefonul care este de cea mai slabă firmă dar singurul potrivit acestei reţele...Îl pot folosi numai în anumite locuri, special amenajate pentru convorbiri telefonice. Bineînţeles că nici nu poate fi vorba de-a primi sau da un telefon de pe o şosea, fie ea şi europeană sau de undeva dintr-o localitate care se situează peste nivelul mării.

Mă gândesc, mă sucesc şi apoi mă hotărăsc să-mi reiau primul abonament.

Singura mea problemă este că nu-mi amintesc de ce am renunţat. Nu-mi amintesc şi pace. Să fi fost ceva supărător? Nu, dacă ar fi fost ceva important, ţineam eu minte... aşa că, hai să-mi reiau abonamentul şi apoi mai vedem noi.

Totul decurge cum nu se poate mai bine. Nu am

datorii la furnizorul de telefonie mobilă aşa că se încheie repede un contract ce pare destul de avantajos. Ba mai mult, sunt proaspăta posesoare a unui telefon nou, care deşi e cel mai slab din ofertă, e cu mult mai bun decât telefoanele avute de mine. Uite aşa arată un om fericit. Nu-mi rămâne decât să dau sfoară în ţară şi să anunţ prietenii şi colaboratorii de schimbarea numărului de telefon.

Nu simt nici un regret. Ba chiar mă bucur de o mică schimbare. Totuşi, întrebarea aia sâcâitoare nu-mi dă pace :”care o fi fost motivul pentru care am renunţat?”

Adorm visând telefoane performante cu cameră foto şi mai ştiu eu ce accesorii.

Sună...

Telefonul cel nou sună...mă dezmeticesc cu greu, apoi răspund somnoroasă. Aud muzică şi râsete. Cât o fi ceasul? Oh, tocmai a trecut de ora 1 noaptea. Închid telefonul şi-l aşez cu grijă pe noptieră. Deh, o fi fost o greşeală...

Adorm. Visez că lucrez la o agenţie de telefonie mobilă.

Sună...

Telefonul sună iar. Acum, cine o mai fi? Răspund. Aceleaşi râsete şi aceeaşi muzică house. Ceasul arată ora 2 şi ceva.

Încerc să nu mă enervez şi să adorm la loc.

Nu mai visez nimic. Adorm greu deşi mă simt obosită. Un timp, mi-aud inima în tâmple...

Sună...

Iar? Of, abia e trecut de trei. Desigur! Tot nu e nimeni, e acelaşi haos house.

Şi-atunci, brusc, mă inundă crudele amintiri...

Da. Mi-am anulat abonamentul din cauza apelurilor aiurea primite la cele mai nepotrivite ore.

Acum, pot dormi liniştită, mi-am amintit.

Adorm zâmbind, după ce apăs butonul „silenţios”...

În jurul meu totul se rotogoleşte, cărţile cad de pe rafturi, tablourile se clatină, paharele se sparg alunecând de pe masă...e un dezastru total...obsesiv, mă gândesc că ar trebui să mă adăpostesc sub tocul uşii dar nu fac nici un pas. Zgomotele cresc în intensitate. Par nişte explozii necontrolate...apoi, se aud strigăte...

– Eşti acolo? Ce-ai păţit? E trecut de 8! Te sun de mai bine de o oră!!!

SMS

Cuprinsă de deznădejde, Suzi se trânti îmbrăcată pe sofa, după ce îşi aruncase din fugă, pantofii prin încăpere. Unul ateriză exact în capul pisicii, care o luă la sănătoasa şi răsturnă vaza de lângă bibliotecă.

Incidentul trecu neobservat, deoarece Suzi plângea amarnic şi bătea cu pumnii în saltea.

- Iarăşi s-a întâmplat, e a treia oară săptămâna asta! Va trebui să pun capăt acestei relaţii...Da, dar e un om drăguţ, simpatic şi doctor, ceea ce înseamnă că e un om cu perspectivă...De altfel, nici nu-i vinovat, eu mă enervez aiurea şi strig la el...da, a treia oară în săptămâna asta...şi de fapt, ce mi-a spus? mai nimic...m-a întrebat de ce-am întârziat trei ore la întâlnirea de la restaurant...puteam să-i explic frumos că am avut un cuplu cărora le-am prezentat o casă şi că de fapt, am şi motive de bucurie, deoarece am încheiat vânzarea, aşa că voi lua un comision substanţial... Şi în loc de asta, eu ce-am făcut? M-am enervat, am aruncat florile pe care mi le dăduse, am urlat pur şi simplu în restaurant...da, parcă-i văd ochii speriaţi de ceea ce va spune lumea din jur...şi zâmbetul tipei cu rochie roşie de la masa de alături...atunci nu am realizat, of, în ce situaţie dificilă l-am pus, poate unii îl cunoşteau...da, dar şi el, în loc să mă lase în pace să mă liniştesc, m-a prins de mână şi mi-a spus cu un ton mult prea autoritar să iau loc şi să mă calmez...e totuşi vinovat şi el, dacă mă lăsa în pace,

mă linişteam imediat, aşa...uite ce s-a întâmplat, doamne, ce-or fi zis chelnerii adunând cioburile?...Oricum, el e de vină, trebuia să mă lase în pace, aşa, am vrut doar să-mi trag braţul din mâna lui...ce să fac dacă smucindu-mă am dat cu mâna peste sticla de vin? Ştiu că unii au râs, ba chiar am auzit şi nişte comentarii la adresa mea, hm, nu tocmai favorabile, dar a fost o întâmplare, desigur, o întâmplare nefericită, nu am vrut aşa ceva, eu sunt o tipă civilizată şi chiar drăguţă. Poate dacă-mi ceream scuze şi rămâneam la masă mai puteam aplana din conflict, aşa însă...am plecat fără pardesiu, l-am lăsat la garderobă iar în fugă, dând peste doamna aceea în vârstă, aproape am dat-o jos...oricum, n-am fost numai eu de vină, m-am împiedicat de lanţul căţelului...săracu' căţel...l-am târât vreo doi metri...Şi trebuia să fie o seară romantică...Doctoru' meu a rămas pur şi simplu perplex în uşa restaurantului...Asta e! Sper să se rezolve cumva, data trecută mi-a dat un SMS să-mi ceară scuze, om manierat, deşi nu era numai el de vină, nu desigur, eu port cea mai mare parte de vină...totuşi, vreau să ne împăcăm, promit să fiu mai calculată, mai blândă, mai înţeleaptă...

Suzi aţipi obosită de ziua agitată, gânduri sumbre şi incidente neplăcute. Visa că doctoru' îi trimisese un SMS în care-i spunea c-o iubeşte şi-i iartă toate...

Brusc, se trezi...O trezi ţiuitul telefonului. În sfârşit primise SMS-ul. Cu ochii scăldaţi în lacrimi de bucurie, Suzi se aruncă asupra telefonului lăsat pe

noptieră. Îşi şterse ochii cu mâneca bluzei de mătase şi citi febril următorul mesaj: „Cumpără 5 produse Dr.Oetker, trimite numărul bonului prin SMS la 8888 şi poţi câştiga premii zilnice sau marele premiu de 12000 euro”.

Final sau început?

Durerea nu mai contenea. Tot ochiul parcă luase foc. Mi-am luat capul în mâini şi m-am lăsat să alunec pe sofa. Mi-aş fi dorit un analgezic dar simţeam că nu pot ajunge până la măsuţă. În faţa mea se deschidea un hău; mă cuprindea nemărginirea. Mă simţeam prinsă într-o spirală care mă trăgea spre înalturi. Privirea mi-era înceţoşată.

– Mi-e tare rău, nici nu pot să mă ridic...
– Hai, rezistă, nu ai nimic, imediat o să-ţi revii...
– ...
– Hai, ridică-te, te ajut eu... Ani... Ani... Ani... mă auzi?

Nu înţeleg nimic din ceea ce mi se întâmplă... Privesc scena de undeva din afară. Îl văd pe Sorin disperat şi încerc să-l liniştesc:

– Nu am nimic, mi-e bine, acum mi-am revenit, nu mă mai doare nimic, linişteşte-te!
– Ani, Ani, să nu mori, te rog! Doamne, ce mă fac?
– Cum să mor? Sorin, uită-te la mine, sunt aici, sunt bine, Sorin...nu mă auzi? De ce nu mă auzi? Sorin!!!!

Îl văd plângând şi încă nu înţeleg de ce. Apoi, în încăpere intră alţi doi oameni, necunoscuţi mie. Unul îmi verifică pulsul. De fapt, nu mie, celei ce seamănă cu mine şi este întinsă pe sofa.

– Regret să vă spun, domnule, dar nu mai putem face nimic.

- A... murit? întrebă Sorin încet.
- Din păcate, da...comoţie cerebrală.
- Dar nu avea nimic acum câteva minute, aşa dintr-o dată...
- *Cum am murit? Nu se poate! Sunt aici. Eu-l meu se revoltă, dar nu-i mai pot capta atenţia lui Sorin. Nu mă priveşte, nu este conştient de prezenţa mea. Poate chiar murisem...Şi atunci, de ce mă simt la fel de vie ca întotdeauna? De ce? Ba chiar mă simt mult mai bine. Nu mai am dureri de cap, nu mai am senzaţia de greaţă, nu mai am nimic. Îmi vine să alerg, să cânt, să mă bucur. Am un corp uşor şi nimic nu mă mai împiedică să zbor.*

Dintr-o dată, simt o uşoară nelinşte. Alături de mine stau bunicii mei.

- *Nu este posibil! Probabil visez...Ştiţi că vă visez mereu...*
- Nu te teme, îţi suntem alături, e doar o simplă trecere. Ai şi făcut primii paşi - îmi spune bunicul zâmbind.
- Vino, completează bunica, vino cu noi, te aşteaptă ceilalţi, mama, tata şi toţi cei pe care-i iubeşti, vino...

Îi văd mâna întinsă şi o ating involuntar. O percep exact aşa cum o percepeam în copilărie. E caldă şi ocrotitoare. Nu mă mai tem. Încep să înţeleg. În faţa mea se deschide un fel de tunel albicios cu irizaţii aurii. Îl parcurgem împreună, mână în mână, într-o fracţiune de secundă. Încerc să întreb ce e dincolo dar nu pot articula niciun cuvânt. Ne oprim. În faţa mea e un oraş

imens, format din clădiri mici, cu acoperişuri roşii. Numai în mijlocul său văd o clădire mare, cu multe etaje. Brusc, peisajul se schimbă şi mă regăsesc în casa noastră veche, casa copilăriei mele. Zâmbesc. Mi-e dragă. Dacă nu m-aş gândi la Sorin şi la suferinţa lui, aş fi chiar fericită.

– Unde-s toţi? întreb
– Imediat îi vei întâlni. Mai trebuie să ai puţină răbdare, îmi răspunde bunica cu glasul ei fin şi liniştitor. Acum, trebuie întâi să dormi, să te odihneşti, apoi, plecăm să-ţi arăt noua ta lume...
– Şi Sorin? întreb cu greu deja cuprinsă de somn...
– Poţi să-l vizitezi când vrei, el nu vine, nu încă...

Vizita

În bucătărie e forfotă mare. Pe plită fierb mai multe oale şi peste tot sunt vase cu câte ceva în ele. Şucu şi Buni muncesc de zor. Se vede de departe că aşteaptă musafiri de seamă.

– Apăi, tu ce zâci? I-o plăcea carnea cu rişcaşă?
– No, stăi încet, Ghiţă, că mâncarea noastră le-o plăcut la tăţi, oricât de domni or fi fost.
– Ştiu, dară! D-apăi mă gândesc să-i facem pe plac copilului ăstuia cu care vine Irina.
– Apăi, dacă vrei să fie bine, du-te de taie hoara aia odată, că nu mai am vreme să fierb zama dacă nu te grăbeşti. Iote, laşca-i uscată, o tai minteni.
– Bine, mă duc. O ciupeli tu, sau ţi-o aduc gata de băgat în oală?
– Las' că vin eu în şopru pe când îi de ciupelit. Pune-o numa' colo' pe cârpător.

Din uşă, Şucu se întoarce:

– Apăi cuţâtu' ăla bun, unde-i?
– Unde să fie, Ghiţă, în fiocu' de la coastăn, unde l-ai lăsat.
– No bine, dacă-i acolo, l-oi găsi.

Buni zâmbeşte în urma lui. Îi ştie ea metehnele. Nu găseşte nimic, niciodată. Într-o zi, venind din grădină l-a găsit bosumflat în faţa raftului încărcat cu borcane, deoarece nu găsea dulceaţa aflată exact în faţa

lui.

Deschide uşa şi strigă spre şopru:

– Ai găsit cuţâtu', Ghiţă?
– De unde să-l găsesc, că numa' tu ştii pe unde le pui... fir-ar al cui ştiu eu de cuţât, că iote cum pierd vremea şi până să vină trenul nu mai sunt decât câteva ceasuri.
– Stăi o ţâră, că vin, numa' să mă mai uit odată în cuptor la plăcintă...

Buni deschide uşa cuptorului şi mulţumită de ceea ce vede, îl închide repede la loc, să nu se lase plăcinta. Murmură încet, aşa pentru sine:

– Până vin din şopru îi coaptă...o să se bucure Irina, asta-i place cel mai mult...

Coboară scările aproape în fugă, să nu se lase aşteptată. Are peste 60 de ani dar e foarte harnică şi iute. Poate şi pentru că este micuţă şi slăbuţă ca o fetiţă de 15 ani. Numai părul alb, strâns sub batic o trădează, altfel nici n-ai crede câţi ani are. Obrazul este neted şi luminos iar ochii negri zâmbesc mereu în ciuda atâtor greutăţi întâmpinate. Ochii aceia frumoşi, codaţi şi cu gene lungi i-a moştenit şi Irina, în rest, are firea bunicului, iute la mânie dar bună la suflet, fără a ţine vreodată duşmănie pentru ceva. Foc de paie.

Între timp, bunicul a tăiat găina cea grasă, pentru supa cu tăieţei şi acum, fluierând, îi smulge penele într-o oală cu apă fiartă. Absolut tot ce face, face cu plăcere. Pentru el nimic nu este corvoadă. Munceşte, cântă sau fluieră întotdeauna. Poate de-asta anii nu-l împovărează. Are cu 13 ani mai mult decât soţia sa, dar

nu pare să-i simtă.

– Gata, ai venit şi tu la spartu' târgului. Iote, acolo în cratiţă sunt bucăţile pentru rişcaşă, iar în oala roşie cele pentru zamă.
– Pentru pilaf şi supă, Ghiţă, că nici nu ne-o pricepe băiatul acela crescut la Bucureşti...
– No, dară acum nu m-oi fandosî şi eu ca tine...mde, tu ai făcut pensionu', eu nu. Eu am învăţat meseria de pantofar de la tata şi până la urmă am ajuns contabil cu mânecuţe la un birou prăfuit...vezi tu, cum te schimbă vremurile?
– Apăi dejeaba te mai gândeşti la astea, că-s trecute toate, bine că ne-am descurcat şi acum suntem amândoi la pensie...
– Dacă n-am fi avut necazul cu fata, am fi putut zâce c-am avut o viaţă bună...
– Nu cârti în faţa lui Dumnezeu, Ghiţă, aşa a fost să fie, iote, o avem pe Irina...
– Da, dreptate ai, e cuminte şi ne iubeşte...
– Apăi, cum altfel? că doară noi am crescut-o!
– Ce s-ar fi bucurat tată-său şi mumă-sa de o zi ca asta...
– Aşa-i, vezi cum trece vremea? parcă ieri avea 5 ani şi fugea după câne prin curte şi iote acum, îi profesoară...
– Ştii ce mi-a zâs la telefon? c-a luat licenţa cu 10...
– Ştiu, că mi-ai spus de o mie de ori...da' îmi mai poţi spune de o mie, că şi io mă bucur...

Între timp, bucăţile de găină sunt aşezate în

„kuktă” şi puse la foc. Bunicul a cumpărat „oala minune” de vreo 2 ani, când au apărut în magazin lucruri aduse din Ungaria într-un schimb comercial. La început, bunica s-a temut, nu era obişnuită cu aşa ceva, apoi, văzând că totul fierbe mai repede, a început s-o folosească tot mai des.

– Gata, uită-te la ceas, să nu se facă fleaşcă, la jumate să opreşti focul, mă duc să dau de mâncare la porc...
– Să nu stai mult, Ghiţă, că trăbă să tai prăjitura...
– Nu stau mult că fiertura e gata, numa' i-o vărs în vălău... laşca ai tăiat-o?
– Am tăiat-o, e pusă acolo pe blidul de plastic.
– Bine, aduc şi nişte roşii din grădină să facem o salată?
– Adu, cum nu? bine c-ai zâs... şi roşii, şi castraveţi şi ceapă verde.
– Imediat, într-un sfert de oră îi gata salata...să nu uiţi de oală...

Bunicul iese fluierând. Mângâie câinele care se gudură prietenos, aruncă nişte boabe de porumb la găini, priveşte cu drag porumbeii cu coadă rotată şi ia oala cu fiertură pentru porc. Au gospodărie mare. Muncesc amândoi întreaga zi, dar au tot ce le trebuie şi nu au avut nici un fel de greutăţi s-o ţină pe Irina la facultate cinci ani. Aproape că nu cumpără nimic. Ulei şi orez, în rest, toate sunt de-ale casei. Bunica face pâine în cuptorul din şopru. Au o holdă cu grâu şi macină făină în fiecare an.

Bunicul a terminat cu animalele. Ultimii care şi-au primit porţia, au fost iepuraşii. Bunica a rărit ieri morcovii aşa că astăzi, iepuraşii au primit ceva pe gustul

lor. Intră în grădină să adune legume de-o salată şi priveşte cu drag în jur. Atunci când s-au mutat aici, grădina era părăsită, buruienile erau mai înalte decât un om, acum însă, se puteau mândri...pe o parte aveau o livadă superbă cu tot felul de pomi fructiferi, de la caise până la gutui şi nuci, iar pe cealaltă, legume de tot felul şi flori. Irinei îi plăcea foarte mult să citească în grădină. Bunicul îi amenajase un loc special la umbra nucului, cu bancă şi măsuţă. Iarba era atât de deasă şi moale acolo, încât fetiţa stătea de multe ori desculţă şi mângâia cu tălpile covorul verde şi mătăsos.

Îşi alungă toate gândurile, bune sau rele şi fluierând, dădu drumul la apă să spele legumele. Era o zi mare. Nu trebuia să se lase copleşit de emoţii. Irina ştie că aici e oaza ei de linişte şi pace, că aici e *acasă* şi nimic nu trebuie să-i ştirbească bucuria acestei zile.

Bunica priveşte ceasul. Mai este mai puţin de o jumătate de oră până la sosirea trenului. Îl aude prin curte pe bunic şi deschide uşa să-l strige:
Ghiţă, nu ai terminat? acuş vin copiii...

- Gata, am adus tot ce trăbă!
- Dă-le-ncoace să le tai...
- Da' ce frumos ai făcut prin bucătărie! Nici nu mă aşteptam să deretici aşa repede...
- Da, m-a ajutat Dumnezeu, toate îs la locul lor.

Bunica începu să taie legumele iar bunicul aduce din cămară sarea, uleiul şi oţetul. Irinei nu îi plăcea salata prea acră, aşa că bunica adăugă doar un strop de oţet, aşa, de gust.

- Ai emoţii, aşa-i? întrebă bunica zâmbind...

– Păi, cum nu? mai ştii cum ziceam? să ne ajute Dumnezeu să trăim până ajunge Irina în clasa I...şi uite, acum am ajuns să trăim şi clipa în care e absolventă de facultate...

Bunicul îşi şterse o lacrimă...

– Ştii ceva? schimbă bunica vorba... nu te duci în calea ei până la staţie? Poate i-o fi greu bagajul...
– Ba mă duc, cât îi ceasu'?
– E vremea, du-te, că mai faci vreo cinci minute şi până acolo.

Bunicul dă să iasă. În curte se aude căţelul. Poarta era larg deschisă şi Irina aruncase deja toate bagajele pe jos şi luase căţelul în braţe:

– Ce dor mi-a fost de voi!!!
– Irina, draga bunii, dragă!
– Lasă cânele şi hai să mă îmbrăţişezi şi pe mine! glumeşte bunicul - sau numa' de el ţi-o fost dor...
– Şucu, Buni, ce bine e acasă! Irina dansează prin curte, îi sărută zgomotos pe bunici pe obraji şi fără să stea pe gânduri inspectează toată ograda, cu căţelul alergând în urma ei.
– Nu s-a schimbat deloc, e tot fetiţa noastră...şopteşte bunica.
– Da, cum de e singură? se dumireşte bunicul...
– Irina, unde e Radu?

Irina se opreşte din joacă, se întoarce spre cei doi bunici şi şopteşte pierit, dintr-o dată cu un glas serios:

– Nu mai vine, s-a răzgândit...

- No, dă-l bruşului, că nu-i nici o pagubă...o consolează bunica, dacă nu ştie ce pierde, nu te merită! Hai în casă să mânci, că ţi-o fi foame...
- Sper că ai făcut pilaf! se alintă Irina scuturându-se de toate gândurile.

Aici, viaţa nu poate fi decât frumoasă e...acasă!

Amintiri, tristeţi şi speranţe

Începusem de dimineaţă. Casa nu e mare dar îmi ia destul de mult timp „curăţenia de primăvară", deoarece sunt mult mai meticuloasă decât de obicei, în trecerea mea zilnică printre firele de praf şi scame.

Mi-a atras atenţia bătrâna maşină de cusut care aparţinuse unei mătuşi de-a mamei, Elvira, trecută în lumea drepţilor pe vremea când eu nu împlinisem nici zece ani.

Mama şi tata au fost singuri la părinţi, aşa că m-am ataşat de surorile bunicilor, care deşi căsătorite, nu au avut copii şi şi-au revărsat toată grija şi dragostea asupra mea, cea mai mică din familie.

Elvira fusese guvernantă la familii cu dare de mână. Îi învăţa pe copii limba română, matematica, geografia, istoria şi franceza. Era o femeie brunetă, micuţă şi plină de energie, care făcuse mult mai multe studii decât alte femei de vârsta ei. Mă întrebam cum putea să fie veşnic veselă şi zâmbitoare, deşi avea în îngrijire o mamă bătrână şi aproape senilă şi un soţ pensionat de boală care fusese funcţionar la C.F.R. şi croitor amator, până când îl lăsase vederea, devenind aproape orb. Era sora bunicii mele şi responsabilă cu educaţia mea prin joc şi voie bună. De educaţia efectivă se ocupa bunicul meu, de la care am moştenit dragostea faţă de lectură şi predispoziţia spre literatură.

Zâmbesc gândindu-mă la ea şi în faţa ochilor îmi apare faţa senină a celeilalte mătuşi, Irina, sora

bunicului meu, cea care îşi câştigase traiul zilnic cosând de dimineaţa până seara „şurţe de bucătărie”, „cămeşi” bărbăteşti, „lepedeie”, feţe de pernă sau „măsăriţe cu cipcă”. De la ea am învăţat şi eu să cos la maşină şi să „ştrincănesc”. Îi reuşea orice model, la prima vedere, fie el făcut cu andrelele sau cu croşeta. Păcat că nu am decât o fotografie de-a ei, pe care şi-o făcuse prin 1916, când împlinea 14 ani. Deşi este o fotografie alb-negru, se remarcă frumuseţea şi fineţea acestei femei modeste, care, deşi stăpânea perfect trei limbi, româna, germana şi maghiara, inclusiv scris-citit, a rămas o simplă lenjereasă, care-l citea pe Schiller în original.

Am ridicat cele două cărţi care erau aşezate pe colţul maşinii de cusut „Singer” şi am mângâiat-o cu tandreţe. Era unul dintre puţinele obiecte ce mă legau de familia în care mă născusem şi crescusem. Spun puţinele obiecte, deoarece casa părintească a fost demolată pe vremea în care „se construia socialismul” şi noi trăiam „epoca de aur”, proprietarii, adică părinţii şi bunicii mei fiind aruncaţi efectiv în stradă. Alţi vecini au primit „în compensaţie”, *în locul proprietăţii*, un apartament *în chirie* într-un bloc nou, construit în grădinile noastre, dar noi nu am primit absolut nimic deoarece tatăl meu, deşi ameninţat că va fi dat afară din învăţământ, nu fusese de acord cu demolarea şi nu semnase. Ca o paranteză, după 20 de ani, am primit aşa-zisa contravaloare a imobilului, suma de 30000 lei, din care în cel mai fericit caz mi-aş fi putut cumpăra o maşină românească. Asta dacă mai aveam ceva pus deoparte...Aşa, dar să mă întorc la tata. Nu a vrut să

semneze, ba a făcut şi un memoriu către tovarăşul de la cabinetul nr.1. Asta poate şi pentru că moartea mamei mele, care nu supravieţuise durerii de-a vedea distrusă munca lor de-o viaţă, îl făcuse nepăsător în faţa „autorităţii”. De altfel, n-a durat mult şi s-a stins şi el „de inimă rea”. Spun asta, deoarece nici unul dintre medicii pe care i-a consultat nu i-au putut stabili un diagnostic clar, tratamentul, evident, fiind exclus. Nu că nu ar luat câte o mână de pastile pe zi, prescrise de medici de tot felul de specialităţi, dar aceste „tratamente” erau date la încercare, fără a se cunoaşte efectiv boala, deoarece toate analizele îi ieşeau bine iar el se stingea pe picioare.

Nu vreau să mă mai gândesc la asta. Nu-mi pot continua viaţa decât dacă las trecutul, trecutului şi mă dedic viitorului.

Uite câte amintiri îţi pot fi aduse la suprafaţă de o simplă maşină de cusut. Când stau ore în şir în faţa calculatorului şi scriu, mă gândesc că la fel stătea şi mătuşa mea în faţa maşinii de cusut. La fel lupta şi ea pentru supravieţuire. S-au schimbat numai mijloacele. Munca, stresul, viitorul nesigur, au rămas aceleaşi.

Aveam vreo 17 de ani atunci când a murit străbunica, mama Elvirei şi a bunicii Ana. Atunci, maşina de cusut a fost adusă la noi acasă. Era singurul obiect rămas după o viaţă de muncă. Tata o pusese într-un hol, sub un geam mare care dădea în curte. Îmi plăcea acel loc. Era la nivelul ramurilor copacilor, se auzea ciripitul zglobiu al vrăbiuţelor şi se vedea un petec de cer senin de vară. Pentru început, am folosit

mașina de cusut drept masă de lectură. „Biroul meu" cum îl numeam în glumă. Când nu citeam în grădină, citeam în colțișorul meu, la biroul improvizat. Mai târziu, m-am hotărât să cos, dacă tot învîțasem și aveam mașina mea. Bunica, pricepută la toate, s-a oferit să mă ajute. Era ceva nou pentru mine și interesant. Eram hotărâtă să reușesc. Într-una din zile, când coseam de zor un tiv, s-a rupt acul. Știam că e din cauza mea, așa că m-am gândit să încerc să-l schimb. Am deschis sertarele să caut un ac de rezervă și am găsit o hârtie împăturită, îngălbenită de vreme, în care se vedea că era împachetat ceva. Recunosc că am desfăcut-o cu emoție. Înăuntru era o verighetă de argint care avea gravată o dată: 26 mai 1888. Am rămas cu ea în mână, admirând-o. Mă întrebam a cui fusese și ce căuta acolo. Hârtia părea să fie și ea de 100 de ani. Femeile din familia mea nu prea purtau bijuterii. Bunica avea câteva inele, dar le ținea într-o cutiuță de carton, iar mama purta doar verigheta, mică, subțire, fină. A cui o fi fost verigheta de argint? Mi-o așez pe deget, cu grijă și emoție. Mi-era puțin largă, dar stătea pe deget fără probleme. Am închis sertarul, am renunțat la schimbatul acului și am alergat la bucătărie, unde știam c-o găsesc pe bunica.

– Ce s-a întâmplat? bunica sesizase starea mea de emoție...
– Nimic, am găsit ceva! A cui o fi fost?
– Ia să văd! A fost a mamei mele. A primit-o la nunta de argint.
– Nunta de argint? Adică, după 25 de ani de căsătorie? Ce mulți!

- Aşa mi se părea şi mie atunci, acum, am şi eu vreo 45 de ani de când m-am măritat...
- Mulţi înainte! Nu m-am gândit niciodată la asta... Buni, pot s-o păstrez?
- Sigur, e a ta, din păcate, are doar valoare sentimentală...
- Mulţumesc, Buni! e simplă, dar foarte frumoasă!

Am păstrat-o. După modelul casei, mi-am făcut şi eu o „cutie de bijuterii" dintr-o cutiuţă de metal în care fuseseră bomboane mentolate. Aveam, pe lângă verigheta de argint, un pandantiv cu piatră, tot din argint şi un inel de aur, primit de la mătuşa Irina. Era comoara mea. Uneori, le puneam pe masă şi le priveam, închipuindu-mi tot felul de poveşti din vremuri trecute.

Au mai trecut vreo câţiva ani. Era într-o vară toridă. Vacanţă fiind, am plecat la mare. De data asta, ne-am hotărât, eu şi tata, să vizităm Constanţa. Nu mai fuseserăm de multă vreme prin oraş, aşa că, ne-am rezervat o zi pentru plimbare.

- Unde vrei să mergem? Ce vrei să vizitezi prima dată?
- Statuia lui Ovidiu...
- Hmm, oare de ce nu mă mir?
- Publius Ovidius Naso... carmen et error...
- Relegatio... „cântăreţul iubirilor gingaşe, răpus de-al său talent"
- Trist...
- Uite cum facem...tu mergi să povesteşti cu Ovidiu, iar eu dau o tură prin magazine după ceva provizii,

bine? Ne vedem la maşină peste o oră.

– Bine, mulţumesc!
– Crezi că dacă sunt prof' de mate', nu-mi place poezia?

Am trecut zâmbind prin scuar şi am ajuns în faţa statuii poetului. Mă gândeam la ceea ce-mi spusese tata: „tu mergi să povesteşti cu Ovidiu”...da, asta aveam de gând.

M-am oprit puţin lateral. Nişte turişti zgomotoşi tocmai fotografiau statuia şi-i perturbau poetului liniştea şi dreptul la meditaţie şi creaţie. Am aşteptat să plece toţi şi locul să redevină liniştit. Lucru destul de greu în sezonul estival. Totuşi, iată-mă singură cu Ovidiu.

M-am apropiat de statuie şi am atins pios soclul, aşa cum aş fi făcut în faţa unor sfinte moaşte. Am scos din buzunar verigheta de argint şi am aşezat-o pe soclu.

– Ţi-o dăruiesc ţie, Ovidiu, trimite-mi în schimb o iubire gingaşă şi o verighetă de aur.

Frunzele copacilor din jur au fremătat şi am auzit răspunsul:

„Şi să nu crezi că-ntr-un timp depărtat
împlini-voi aceasta:
Cât de curând vei afla făgăduiala că-mi ţin.”

Pe strada copilăriei

Când am primit invitaţia la lansarea monografiei, nu m-am gândit la nimic altceva decât la datoria pe care o aveam, ca editori, de-a participa.

Era soare şi mult mai cald decât te-ai fi aşteptat pentru acest început de aprilie.

- Nu se cuvine să mergem numai la lansare. Este totuşi duminică, să mergem mai repede, să fim acolo şi la Sfânta Liturghie!

- Da, sigur, răspund puţin absentă, cu gândul aiurea, mergem mai repede.

Era sâmbătă seara, un sfârşit de săptămână greu, aşa cum fuseseră toate zilele din urmă. Paul simte oboseala mea care tinde să se transforme în nepăsare.

Totuşi, precizez :

- Să mă trezeşti pe la 9 dacă nu mă trezesc singură, bine?

Mă ridic greoi, mai beau un pahar cu apă şi încet, aproape mă plimb pe coridor. Intru în dormitor cu ochii semi-închişi, mă las să alunec pe pat şi sper să adorm repede.

Paul rămâne la televizor. Îl ştiu acolo şi mă simt în siguranţă. Încerc să adom...mă gândesc la lucruri frumoase...la singurii oameni importanţi din viaţa mea : soţul şi fiul meu.

Adorm spunând o rugăciune pentru ei, pentru mine, pentru noi...

- Bună dimineaţa! Ileana, trezeşte-te, e târziu!

Aud glasul lui Paul şi mă lupt să-l ignor, să mai dorm puţin, măcar puţin.Mi-amintesc că e duminică, singura zi din săptămână în care, cel puţin teoretic, aş putea dormi mai mult.

Aud uşa. Simt aerul rece al dimineţii inundând încăperea. Deschid ochii, văd uşa deschisă şi aşa, din obişnuinţă, mă ridic cu grabă. Telefonul mobil e lângă mine, la capătul patului. Întind mâna. Nu plec niciodată, niciunde fără el. Poate mă sună copilul...Îl deschid şi constat că nu e nici ora 8. M-a trezit devreme totuşi... Din bucătărie miroase a ceai de mentă. Mi-aş dori o felie de pâine prăjită.

Apa rece îmi alungă somnul. Mă simt întru totul odihnită şi revigorată. Am dormit bine, dar ziua care începe, deşi duminică, e departe de-a fi o zi de relaxare.

Reuşim să plecăm abia pe la ora 10. Ieşim cu maşina fiindcă mi-e teamă să nu-mi revină durerea de spate şi să nu mă pot întoarce pe jos. Stând în dreapta, constat cu bucurie ca primăvara ne face „o vizită”. Sunt deja tufe de „ploaie de aur” înflorite. Poate „vizita” primăverii nu va fi scurtă, o să-i placă la noi şi o să rămână. E-atât de frumos afară, încât simt că devin veselă, că mi-e bine şi că sunt fericită! Îmi trebuia numai puţin soare...

Intrăm în biserică pe uşa laterală. E atât de multă lume şi atât de întuneric, încât simt ceva apăsător cum mă învăluie. Ascult slujba, glasurile preoţilor, corul, şi îmi imaginez o biserică mare, luminoasă; este totuşi un monument, o construcţie istorică şi suntem aici la lansarea unei monografii a bisericii...

Soarele de-afară nu-mi dă pace şi, spre ruşinea mea nu mă pot concentra deloc. Simt că e un păcat ceea ce fac. Participarea la Sf.Liturghie trebuie să fie completă. Trebuie să te poţi unifica cu Isus Cristos, să-l simţi şi să te rogi cu trupul, cu mintea şi cu sufletul. Realitatea trebuie să rămână departe în urma ta şi să devii un diapazon din care să reverbereze muzica divinităţii.

Îl privesc cu coada ochiului pe Paul. Stă liniştit, cuminte, privind spre altar. Mă apropii şi-i şoptesc :

- Ies câteva minute...
- Ţi-e rău? să vin cu tine?
- Nu, merci, nu mi-e rău, revin.

Nu sufăr de claustrofobie dar nu-mi place deloc aglomeraţia şi-o evit. Paul ştie asta. De-aici şi întrebarea. Gândindu-mă la asta, ies în curtea bisericii, trec prin faţă şi mă aşez pe o bancă. Din spate, mă inundă soarele. În faţa mea, pe iarbă, se joacă doi copii, lucru care îmi aduce un zâmbet în inimă.

Mă gândesc la fiul meu, care are un program încărcat şi poate veni acasă foarte rar. Sper totuşi că face ce-i place. Atunci, totul devine mai uşor.

Privirea îmi alunecă dincolo de gardul care înconjoară curtea bisericii. Tresar! Borna kilometrică este tot acolo. De la geamul camerei mele, care se găsea în dreptul bornei, se vedea până în altar. Aici, peste drum de biserică am locuit 16 ani. Părinţii mei împreună cu bunicii din partea mamei au cumpărat casa pe când aveam vreo trei ani. Ne-am mutat cu toţii acolo şi am trăit cei mai frumoşi ani din viaţa mea. Probabil tuturor

li se pare copilăria o perioadă superbă; mie cu-atât mai mult cu cât, sfârşindu-se, nu am mai putut-o regăsi decât în amintire şi-n vis. Imobilul a fost demolat, mama a murit la o vârstă la care nici nu începusem s-o simt alături, iar universul meu s-a prăbuşit. Am rămas fără acele amintiri „palpabile”, fără obiectele personale, fără un cămin a cărui căldură s-o simt. Nu aveam unde să mă întorc. Tatăl meu mi-a recuperat numai câteva discuri şi marea majoritate a cărţilor, care fiind destul de multe i-au dat ceva bătaie de cap, fiind obligat să le transporte singur şi în timp scurt.

Cea mai mare pierdere a mea a fost pierderea prematură a mamei, care a contactat din cauza stresului o boală incurabilă şi apoi, la câţiva ani, moartea tatălui meu care nu a putut să se obişnuiască singur, mai ales că nu mai avea nici intimitatea unei locuinţe şi a fost obligat să se mute cu părinţii săi, acest fapt zdruncinându-i serios obişnuinţele.

Mă scutur de aceste gânduri care nu-mi fac plăcere şi văd cu ochii minţii strada veche, pomii din faţa casei, rondoul cu trandafiri şi faţada gri, cu „stropitură” din ciment, cu trei ferestre „americane”, cu camere înalte şi frumoase, cu uşi de stejar şi pereţi groşi de un metru. Întreaga casă a fost renovată, lucrarea făcându-se în mai multe etape care s-au întins de-a lungul a mai bine de zece ani şi care s-au dus la bun sfârşit cu multă muncă din partea alor mei deoarece, având venituri destul de mici nu şi-au permis să plătească constructori. Mă văd pe mine jucându-mă în curtea imensă, plină de flori, brăzdată numai de un

trotuar de ciment sclivisit, care ducea de la poartă la scările din faţă şi-i văd pe ei, bunicii mei, cei care au supravieţuit miraculos atâtor necazuri şi m-au înconjurat cu dragostea şi înţelegerea lor, ajutându-mă să trec peste toate.

Am petrecut la biroul primit în dar de la părinţi în prima mea zi de şcoală, foarte multe ore. Citeam, scriam sau învăţam. Nu existau alte tentaţii care le ocupă timpul copiilor de azi (filme pe DVD, muzică în format mp3, internet). Aveam discuri, un pick-up vechi, rusesc şi cărţi. Multe cărţi. Atât beletristică cât şi specialitate. Am citit gramatica şi îndrumarul ortografic, ortoepic şi de punctuaţie când lăsam din mână fizica sau astronomia. Aşa am ajuns să ştiu totul şi nimic. Aşa am acumulat destule noţiuni „grele" de la o vârstă fragedă, aşa am visat, scriind poezii sau desenând, de devin prima poetă profesoară de fizică care în timpul liber se ocupă de scenografie.

Desenam în creion sau tuş şi pictam în acuarelă. Mai târziu, după absolvirea liceului am pictat şi în ulei pe pânzele pregătite cu migală de bunicul meu.

Vara, mă mutam în grădina imensă, plină de pomi fructiferi şi flori. Preocupările mi-erau aceleaşi: lectura, scrisul şi desenul. Atât. Astfel mi-a trecut copilăria şi parte din adolescenţă, astfel am crescut şi am devenit studentă. Din păcate la o altfel de facultate decât mi-aş fi dorit; m-am trezit studiind exact ceea ce nu mi-a plăcut niciodată, ceea ce nu m-a tentat şi nu mi-am dorit: chimia. Din tot ceea ce învăţasem cu plăcere an de an pentru mine nu s-a ales nimic. Mi-a

fost hărăzită materia nesuferită şi neînţeleasă pe care nu am reuşit s-o învăţ niciodată. Am abandonat cursurile după moartea mamei şi nu am reuşit să mai încep nimic. Deşi promiteam mult în liceu, am ratat şi m-am încadrat între cei care nu au nicio meserie şi nu ştiu să facă nimic util. Am recuperat cu mult mai târziu, la o vârstă la care ar fi trebuit să mă gândesc la odihnă şi gospodărie.

- Ursuleţ, vii la zmeură?

De unde se aud aceste cuvinte? A, din amintirile mele! Aici, în curtea bisericii veneam cu doamna preoteasă Radu la cules de zmeură. Cules e un fel de-a spune deoarece noi, copiii din vecini nu prea umpleam căniţele. Tot doamna preoteasă ne dădea şi pentru spuma de acasă. Tot gardul din spatele bisericii şi casei parohiale era acoperit cu zmeuriş. Boabele de zmeură erau imense...sau eram eu foarte mică...

De altfel şi noi aveam zmeură, asta era însă mai bună. Grădina noastră era în formă de triunghi, iar vârful era lângă drumul Şumuştăului. Acolo, în vârful triunghiului, era o bancă sub un nuc bătrân, falnic. În jurul băncii iarba era deasă şi fină ca un covor. Stăteam pe bancă şi mângâiam iarba cu tălpile.

Pe partea stângă a grădinii era livada în care se găseau tot felul de fructe, de la cireşele de mai la gutui, iar în partea dreaptă, o grădină de legume foarte bine asortată şi lucrată. De jur împrejur erau flori care înfloreau pe rând, de la ghiocei şi lăcrimioare până la dalii şi crizanteme, astfel încât pe tot parcursul anului, grădina zâmbea. La 1 noiembrie, de ziua morţilor, se tăiau ultimele flori pentru a fi duse la cimitir, la

mormintele străbunicilor mei, apoi a părinţilor, apoi a bunicilor...

Înspre grădină dădea numai geamul de la garaj, geam încărcat cu ghivece de flori. În faţa lui, lângă cişmea, mai era o bancă pe care obişnuiam să stau şi să citesc. Spre deosebire de banca de sub nuc, asta era mai aproape de casă şi într-un loc mai luminos, fără a fi în soarele torid al verii. În faţa băncii era o aleea cu pietriş iar alături un loc special, un fel de „cuib" de iarbă, unde-i plăcea să stea căţelului meu, Pichi. Am avut întotdeauna câte un căţeluş, întotdeauna gălbui, întotdeauna Pichi.

Aud clopotul din vechiul turn şi mă trezesc din reverie. Slujba este pe terminate şi ar fi cazul să intru şi să asist la lansarea monografiei. Intru tot pe uşa laterală şi tiptil ajung lângă Paul. Unii dintre cei care au asistat la Sf. Liturghie pleacă, alţii rămân din curiozitate sau interes.

Aud că se vorbeşte despre autor, despre repararea turnului, chiar şi despre noi, editorii, dar vorbele trec pe lângă mine fără să le simt. Gândurile mele-s departe, acum 30 de ani...

Pustiul din suflet

1.

- Mata', chiar vorbeşti serios?!?
- Sigur că da, a plecat de cinci minute...
- Nu pot crede, cum să plece? era vital să mă aştepte, trebuia să plecăm împreună...unde să plece singură?
- Păi, n-a plecat singură!
- Nu?...
- Nu, a venit un domn şi-a luat-o cu maşina...
- Cu maşina?

Radu se simţea din ce în ce mai confuz. Nu putea concepe aşa ceva. Probabil Adina stătea ascunsă şi râdea de mutra lui disperată. Şi totuşi, tanti n-ar fi participat la o farsă, nu, sigur nu. O privi năuc:

- Cine?...ce maşină?...când?...
- Da, una neagră, elegantă, cum n-am mai văzut.
- Aşa...şi unde au plecat?
- Spre centru. M-am uitat pe geam până au trecut de semafor, mergeau încet, fără grabă...
- Fără grabă - Radu repeta papagaliceşte încercând să înţeleagă....Păi, trenul e în mai puţin de jumate de oră şi până la gară e destul...
- Nu cred să fi plecat la gară, nu şi-a luat nici un fel de bagaj!
- Nu?
- Nu, ba chiar mi-a plătit chiria şi pe vară,

numa' aşa, ca să-i păstrez lucrurile până vine după ele...

- A plătit pe vară? Asta chiar e o veste! Înseamnă că mai rămâne aici...dar de unde bani, că aseară nu avea nici pentru biletul de tramvai...

- Mai rămâne, dar nu aici, aici o să-şi ţină doar lucrurile până se aranjează, aşa mi-a zis...

- Cum adică „se aranjează”?

- Habar n-am, ţi-am spus exact ce mi-a zis şi mie, iar bărbatul ăla dădea din cap mereu, ca şi cum ar fi încuviinţat.

- Şi unde va sta?

- Eu să ştiu? Da' ce-s eu, oracol? Tu să ştii, că ţie-ţi spune toate alea!

- Mda, dar eu credeam că vom sta împreună, aşa ne înţeleseserăm aseară, să plătim pe vară numai o chirie şi din toamnă să vedem cum o fi după ce începe iarăşi şcoala. Am zis că voi încerca să adun ceva din salar, să fie pentru anul viitor.

- Şi ea, ea a fost de acord cu tine? întrebă bătrâna curioasă

- Sigur, aseară am hotărât totul, trebuia să vin azi pe la patru s-o ajut cu bagajele! Ba chiar trebuia să ne şi logodim astăzi....glasul lui Radu era sfârşit, prin minte îi treceau gânduri felurite, dar toate, absolut toate îl făceau să sufere.

Bătrâna se aşeză pe scaunul de lângă uşă.

- Hai în casă, nu sta pe scări, poate se întoarce sau dă un telefon.

Voia să pară nepăsătoare, dar i se simţea în glas o undă de satisfacţie. Radu părea un băiat cumsecade,

exact cum i-ar fi trebuit nepoatei ei. Numai că nepoata era cam plimbăreaţă, nu se ţinuse de nici unele, nici de şcoală, nici de muncă. Continuă, cu glasul îndulcit:

- Băiete, ascultă la mine, că-s femeie bătrână, fetele din ziua de azi umblă numai după maşini şi bani, iar tu, nu prea pari bogat...

- Aşa e, tanti, sunt un student sărac, dar muncesc cinstit să mă întreţin, iar Adina e o fată modestă, cuminte, care nu pare să fie interesată de averi...

- Păi nu, că toată lumea zicea că-i cuminte şi liniştită, dar uite acuma, a plecat cu bătrânul ăla cu maşina...deh, o fi vreo rudă...

- Era bătrân?

- Oricum, mai bătrân ca ea, deşi arăta foarte bine, elegant, aranjat, cu părul puţin grizonat şi cu ochelari cu ramă aurită.

- Deci un tip mai bătrân, cu ochelari, cu maşină, elegant...Nu, nu putea fi o rudă, aş fi ştiut, nu, ea e singură, a crescut la casa de copii, cred că ştiti, părinţii ei au murit într-un accident aviatic, erau oameni de ştiinţă...

- Da, ştiu, se întorceau de la nu ştiu de congres, din America...exact, uitasem, tipul avea un accent americănesc, deşi vorbea bine limba română şi era foarte respectuos.

- Accent? să fie străin?

- Şi dacă nu era străin, pariez c-a stat mult prin străinătate...Radule, te văd cam palid, să-ţi dau un pahar cu apă?

- Nu, nu-i nevoie, mă simt bine, numai că am fost luat prin surprindere. Ne-am înţeles să vin pe la patru, nu credeam că n-o să mă aştepte...ce-o fi intervenit?

- Pe la patru? păi ai venit pe la cinci şi ceva...

- Cum să fi venit la cinci? am ajuns pe la patru şi cinci minute, m-am uitat la ceasul din staţie şi ştiţi că ăla merge bine întotdeauna.

- Da de unde! Ai ajuns cam la cinci şi zece aici, numai ce dăduse la radio ora exactă...

- Doamne, înseamnă că eu sunt de vină, am întârziat prea mult, ea s-a supărat şi gata, a plecat fără un cuvânt...o merit, da, eu sunt vinovat!

- Cum să fii de vină? Chiar dacă ai întârziat, putea presupune că ţi s-a întâmplat ceva, dar, nu, domnişoara pleacă imediat cu primul venit...Daca te iubea, te aştepta, să ştii...Te aştepta oricât!

- Oricât, aşa e, repetă Radu fără convingere...

- Aşa că, uit-o şi caută-ţi o fată potrivită, la locul ei, aşa ca nepoata mea...oare ţi-am prezentat-o pe nepoata mea?

Radu nici nu părea să audă. Nu înţelegea şi gata! Chiar dacă a intervenit ceva, trebuie să-i lase vorbă, nu?

- Cum s-o uit, tanti, e viaţa mea, s-o uit ar fi peste puterile mele! O voi iubi toată viaţa!

- Da de unde! acum pare aşa, dar imediat ce vei întâlni altă fată, îţi vei schimba părerea, mai ales dacă va fi fata potrivită. Uite, îţi spuneam de nepoata mea...e recepţioneră la hotelu' ăla particular de lângă poştă, fată

cuminte, serioasă, cu avere, nu ca asta, fără nimic. Ehei, părinţii ei eu o casă frumoasă, aranjată, lângă teatru, iar ei i-au cumpărat un apartament chiar lângă CEC, în centru, frumos, aranjat, mobilat. Unde mai pui că Simona, aşa o cheamă, are şi un salar foarte bun, nu ai mai avea grija facultăţii şi a zilei de mâine. Adina, ce să zic? frumoasă, dar abia plătea chiria lunară şi mânca te miri ce, nici nu ştiu cu ce trăia...

- Tanti, eu sufăr şi mata' îmi tot dai zor cu nepoata matale. Nu zic, o fi fată frumoasă şi ceea ce se numeşte „o partidă bună", dar inima mea e dată...

- Ehehei, da' bine te-a mai prins în mreje fătuca asta...Dar ia zi-mi, cum v-aţi gândit că va fi viaţa voastră? Unde veţi locui?

- Cum unde? în chirie, ca şi până acum, ba ar fi mai ieftin, c-am plăti amândoi o cameră, iar după ce terminăm facultatea, om mai vedea, eu am o căsuţă la ţară, undeva lângă Timişoara, poate ne vom muta acolo...

- Cine să vă ia în chirie? Doi studenţi săraci, din ce să plătiţi? O, poate credeţi că eu, suflet milos, o să vă ţin pe amândoi, dar vă înşelaţi, am şi eu nevoie de bani, de-aia dau în chirie camera aia, că proprietarul nici nu ştie, o dau aşa, să mai adun pentru coşul zilnic...

- Păi avem amândoi bursă, iar eu lucrez şi la Mc Donald's, iar din vara asta, după ce dau examenul de rezidenţiat, voi lucra la spital, aşa că facem noi faţă.

Radu rămase o clipă pe gânduri, apoi, amintindu-şi, întrebă:

- Şi ce ziceaţi? că v-a plătit chiria pentru încă o

lună? Oare de unde, că aseară nu mai avea niciun ban, ne bazam pe salariul meu pe care trebuie să-l iau azi.

- I-o fi dat tipu' ăla, americanu'...zise într-o doară bătrâna, urmărindu-i reacţia.

- Cum să ia bani de la un necunoscut? Rudă nu-i e, sigur, aş fi ştiut...

- Viaţa asta-i ciudată, tinere, nu ştii niciodată la ce să te aştepţi...

- M-aş duce s-o caut, dar unde? oraşul e mare...

- S-o cauţi? ce rost are? dacă te vrea, se întoarce ea şi-ţi dă şi o explicaţie, de ajungi chiar s-o crezi!

- Bineînţeles c-aş crede-o, nu m-a minţit niciodată....

În hol, se auzi sunetul zglobiu al telefonului şi bătrâna se ridică anevoie, să răspundă. Radu se lăsă să cadă pe una dintre treptele ce duceau la etaj şi încercă să-şi golească mintea de orice idei preconcepute. Trebuia să aibă încredere în Adina. Niciodată nu-i dăduse niciun motiv de îndoială, iar dacă a plecat, probabil că era imperios necesar. Da. Să stea calm şi va afla ce se întâmplă imediat ce Adina va putea lua legătura cu el...numai să nu i se fi întâmplat ceva...nu, nu, e bine, e cu siguranţă bine. Trase aer în piept şi o privi uimit pe bătrâna care se agita în jurul lui:

- Ce spuneţi? Ce s-a întâmplat?

- Du-te la telefon!! strigă bătrâna, sau nu mai auzi bine...

Radu se aruncă pur şi simplu spre uşa dintre încăperi şi apucă receptorul cu ambele mâini.

- Alo! cine e?

- Radu, eu sunt, nu mă recunoşti?

- Adina, ce faci? unde eşti?

- Stai încet, îţi explic imediat. Te-am aşteptat mai bine de o oră, nu mai puteam sta, domnul avocat avea de rezolvat nişte acte şi nu voia să întârzie.

- Domnul avocat?

- Da, lasă că îţi explic eu totul când ne vedem. Nu am vrut să-i spun nimic la tanti...ştii ce bârfitoare e...uite, vino în centru, la restaurantul "New Age", te aştept acolo. Închid acum, nu e politicos să ţin telefonul ocupat atât de mult...Pa! Te aştept!

Radu rămase cu receptorul în mână, mai năuc şi mai trist. Adina e la cel mai luxos restaurant din oraş în compania unui avocat. Ce putea să însemne asta?

Lăsă receptorul, îşi confecţionă o mină nepăsătoare şi ieşi din încăpere. În holul de la intrare, pe acelaşi scaun, tanti aştepta înarmată cu o mulţime de întrebări:

- Ei, ce-a zis? Unde e? Cu cine? Că mie nu a vrut să-mi spună nimic...!! Zicea doar: "tanti, vă rog să mi-l daţi la telefon pe Radu" de parcă oi fi centralistă la mine-n casă...

- Ei, tanti, nu te supăra şi mata pentru atâta lucru, lasă că-ţi va spune ea tot, deocamdată nici eu nu ştiu nimic, mi-a spus doar să ne întâlnim la...în oraş, se corectă Radu. Vă las, la revedere, mai vorbim!

Bătrâna suspină privindu-l pe Radu alergând în josul străzii spre staţia de tramvai. Totuşi, un zâmbet îi încolţi în colţul gurii:

- Deh, ale tinereţii valuri...

2.

În local erau foarte puţini oameni. Numai două separeuri erau ocupate, iar în sala mare o singură masă. Preţurile de aici întreceau cu mult puterea de cumpărare a majorităţii consumatorilor. Era ceea ce s-ar putea numi "un local de lux". Totuşi, nu ducea lipsă de clienţi. Acum era o oră nepotrivită, dar spre seară, se aglomera.

Radu intră prudent, privind în toate părţile, aşa, ca un om care nu era un obişnuit al locului. De altfel, nici nu mai fusese aici niciodată şi oricum nu frecventa niciun fel de localuri fie ele de lux sau de cartier. Nu-i plăcea nici să bea, nici să piardă vremea.

Restaurantul era în penumbră. Numai pe masa ocupată era aprinsă o lumânare care plutea într-un vas cu apă şi petale de trandafiri. Se auzea în surdină o muzică fină, ambientală. Radu se opri, cumva stingherit. Nu ştia încotro s-o apuce şi nici nu cuteza să întrebe. Lângă el, apăru de niciunde un chelner extrem de elegant, cu frac şi cămaşă albă, de mătase. Nu-l auzise venind, probabil din cauza covorului extrem de gros care-i estompase paşii.

- Bună ziua, domnul doreşte o masă?

- Ăă, nu chiar, de fapt caut pe cineva. Domnişoara Adina Sonea ar trebui să fie aici şi să mă aştepte.

- A, da, domnul avocat Nirluciu...e în separeul albastru, vă rog să mă însoţiţi, sunteţi aşteptat!

Radu auzea pentru a doua oară pe ziua de azi

despre acest avocat, presupunând că era vorba despre acelaşi om, lucru care-i provoca o stare de emoţie şi nesiguranţă. Fusese întotdeauna timid în faţa “autorităţii”, titlu în care-i includea şi pe judecători, avocaţi sau notari, persoane care îi provocaseră multe probleme în copilărie. Chelnerul se întoarse şi-l privi curios. Nu înţelegea de ce domnul avocat care era atât de generos şi-i lăsa întotdeauna un ciubuc substanţial îl putea aştepta pe acest tânăr care, deşi curat îmbrăcat, se vedea de la o poştă că era extrem de sărac. Probabil că trăia o lună întreagă cu suma pe care o primea el de la domnul avocat la o singură masă. Zâmbi în sine, gândindu-se că viaţa lui era totuşi bună.

- Poftiţi, aici este, spune chelnerul dând la o parte perdeaua de tafta lungă şi grea care acoperea intrarea în separeu.

- Mulţumesc, bângui aproape neinteligibil Radu, făcând timid încă un pas.

- Radu, ai venit! strigă aproape Adina, sărindu-i în braţe. Apoi continuă, ţinându-l de mână: domnule avocat Nirluciu, Radu Costea, logodnicul meu.

Avocatul se ridică amabil de la masă:

- Încântat să vă cunosc, domnule Radu, avocat Steve Nirluciu, reprezint interesele domnişoarei Adina Sonea, la cererea expresă a clientului meu, Nick Gordon.

- Nick Gordon? întrebă Radu cu voce joasă...

- Da, Radu, zâmbi Adina, tatăl meu a fost cel mai bun prieten al domnului Nick Gordon. Au studiat împreună la Massachusetts Institute of Technology, iar

atunci când s-a întâmplat...ăăă...ştii, cu părinţii mei...nenorocirea...ei veneau din America unde domnul Nick le aranjase o întâlnire pentru prezentarea „Calendulix”-ului. Nu am ştiut nici eu prea multe amănunte, aveam 5 ani când s-a întâmplat, acum mi-a povestit domnul avocat...

- Da, eu provin dintr-o familie de români plecaţi de mulţi ani în state. Deşi m-am născut acolo, mă simt român, deoarece la noi în casă se vorbea curent limba română iar bunica mea, Ana, m-a crescut cu poveştile lui Ion Creangă. Tatăl meu, a fost avocat asociat la o mare firmă de avocatură şi aşa am intrat şi eu în meseria asta. Domnul Nick Gordon a lucrat toată viaţa cu firma noastră, aşa că, după decesul său, am încercat s-o găsim pe domnişoara Adina Sonea, moştenitoare, împreună cu fiul dumnealui, al „Imperiului Gordon” şi să-i înmânăm moştenirea de drept.

- Moştenirea? întrebă Radu pierit...eraţi rude?

- Nu, nu eram rude, îl lămuri Adina, formula alifiei descoperite de tatăl meu rămăsese şi la el, tatăl meu avea încredere nelimitată, aşa că domnul Nick, după ce-a aflat de accident a folosit formula şi şi-a creat un adevărat imperiu. Deoarece era şi el, la rândul lui, farmacist şi doctor în chimie, a mai lucrat asupra produsului şi a îmbunătăţit formula astfel că acum se fabrică două feluri de alifii. Pe lângă cea a tatălui meu, care vindecă arsurile în maxim trei ore, indiferent de gradul lor, mai există acum un produs, care vindecă definitiv psoriazisul.

- Bine, dar asta e o adevărată revoluţie în

medicină, se trezi Radu din starea confuză în care fusese aruncat.

- Păi, da! se entuziasmă şi Adina, tu medic şi eu farmacist, avem în faţă un viitor minunat. Vom lucra la fabrica noastră şi vom trata cât mai mulţi pacienţi. Ceea ce trebuie făcut acum, este să mergem acolo, să vedem totul...

- Desigur, spuse calm avocatul, eu de-asta am venit, să mă asigur că sunteţi exact persoana pe care o caut şi să vă duc în state să vă preluaţi moştenirea. Firma noastră ar fi mândră dacă aţi binevoi să păstraţi colaborarea cu noi. Veţi avea nevoie de multe îndrumări pentru a putea menţine profitabilă fabrica de medicamente şi spitalul. Vă pot ajuta atât eu, cât şi sora mea, Sabrina, care ştie la fel de bine limba română şi care este acum director interimar al întreprinderii dumneavoastră, până în momentul în care o veţi prelua. A fost numită de domnul Nick la sugestia tatălui meu.

- Perfect, mie mi se pare o idee excelentă! spuse Adina, aşa avem un om de încredere care ştie să ne îndrume.

- Desigur, noi vom fi întotdeauna oamenii în care vă veţi putea încrede. Şi să ştiţi că nu vor fi mulţi. Acum, haideţi să comandăm ceva de mâncare, sunt absolut mort de foame şi apoi vă las să vă înţelegeţi ce doriţi să faceţi pe viitor. Mâine vom semna toate actele şi vă voi înmâna şi cheile casei de aici, din Bucureşti. Nu v-am spus încă, domnul Nick Gordon a răscumpărat casa dumneavoastră părintească, în care locuiaţi cu părinţii înainte de accident. A renovat-o şi a modernizat-

o după cerinţele actuale. Vă puteţi muta chiar mâine. Şi încă ceva...domnişoară, aveţi o rentă viageră de câteva mii de dolari din care veţi putea duce un trai mai mult decât decent, indiferent de ceea ce veţi face de acum încolo.

Adina zâmbi privindu-l cu drag pe Radu. Nu-şi putea imagina o viaţă fără grija zilei de mâine, fără chiria neachitată la timp şi fără reproşurile făcute inutil de tanti, fără pâinea unsă cu muştar la micul dejun şi cornul tare de la cină. Totuşi, norocul părea să-i surâdă. Nu se ştie niciodată, roata se învârteşte...

- Ce doriţi să comandaţi? întrebă avocatul politicos...

Adina şi Radu se priviră cu teamă. Nu aveau deloc habar de ceea ce-ar fi putut comanda şi nici nu ar fi vrut să se facă de râs. Deoarece tăcerea se prelungea, Adina îi răspunse avocatului cu o voce voit nepăsătoare:

- Ştiţi, avem încredere în gusturile dumneavoastră, nu suntem tocmai familiarizaţi cu acest local, vă rugăm să comandaţi şi pentru noi.

Domnul avocat cântări situaţia şi-şi spuse în gând că de acum încolo se va strădui să nu mai facă astfel de gafe şi să fie alături de tineri, oferindu-le tot ajutorul lui. Viaţa lui fusese relativ uşoară iar calea spre succes deschisă de către tatăl său. Da, muncise din greu, dar nu simţise niciodată viaţa dură din jurul său. În schimb, aceşti doi tineri se luptaseră pentru fiecare clipă.

Masa decurse în linişte. Fiecare era preocupat doar de propriile sale gânduri. Ba chiar se formase o

crustă de gheaţă între cei trei, care păreau stânjeniţi, nu-şi găseau cuvintele şi zâmbeau fals încercând să mimeze fericirea. Ciudată mai poate fi inima omului: nu demult fericirea ar fi însemnat un bănuţ în plus pentru chirie sau pentru o portocală, iar acum, în momentul în care erau atât de aproape de-a nu mai avea niciodată griji, sau cel puţin nu din cauza banilor, atmosfera era sumbră şi nu se puteau bucura.

Deşi ar fi trebuit să se discute toate detaliile la acest prânz, discuţia lâncezea. Masa se terminase, se aduseseră cafelele dar încă nu se luaseră niciun fel de hotărâri. Discuţia rămăsese în sfera banalului.

3.

- Nu mai discutăm nimic, te muţi la mine! Să stau singură într-o casă atât de mare în timp ce tu plăteşti chirie? nici nu mă gândesc!

- Adina, îţi mulţumesc mult, dar nu pot primi, acum ai nevoie de linişte, să poţi hotărî ce vei face în continuare.

- Nu, acum am nevoie de tine. Să mă ajuţi să iau hotărârea corectă!

Radu simţea că aşa ar trebui să facă, că nu poate decât să-i fie alături, dar...ceva îl împiedica, nu ar fi vrut să i se reproşeze vreodată că ar fi avut vreun interes. Nu, nu se va muta în casa ei cea mare. Va fi alături de ea, dar va rămâne în cămăruţa lui de la mansardă.

- Adina, crede-mă, nu pot să mă mut acolo, cel puţin nu acum, deocamdată toate planurile pe care le-am făcut trebuie refăcute. Voi fi mereu alături de tine, ştii

bine cât te iubesc, dar nu pot să mă mut cu tine, nu ar fi corect din partea mea să te îngrădesc. Poate vei avea alte opţiuni, acum situaţia ta e alta...

- Radu, mă jigneşti, cum să am alte opţiuni?

- Poate nu m-am exprimat eu bine, oricum, vom fi împreună ca şi până acum. Nici până acum nu am locuit în aceeaşi casă şi asta nu ne-a împiedicat cu nimic. Te rog să mă înţelegi.

- Încerc, dar crede-mă, nu aş vrea să fiu pentru tine altă persoană decât cea de până acum. Sunt aceeaşi şi te iubesc la fel. Norocul ăsta trebuie să fie al amândurora, dacă nu-l împart cu tine, nici nu mai e un noroc.

- Hai să te ajut să-ţi duci lucrurile şi să faci cunoştinţă cu noua ta locuinţă. Despre toate celelalte vom discuta mai târziu. Bine?

Adina îi zâmbi cald:

- Bine, hai la tanti, i-am plătit pentru încă o lună şi nu o să-i mai cer banii înapoi. Merită şi ea o feliuţă din norocul nostru.

Deşi erau veseli de obicei, acum, cei doi nu-şi mai găseau cuvintele. La primul colţ de stradă, Adina făcu cu mâna unui taxi, iar Radu nu se putu abţine să nu se gândească cât de repede se putea schimba omul. De atâţia ani, de când se cunoşteau, n-o văzuse niciodată dornică să meargă cu taxiul, ba chiar fusese convins că-i place să meargă pe jos. Îşi alungă acest gând şi-şi spuse că nu ar trebui să devină răutăcios; în definitiv, se grăbeau. Totuşi, ideea că nu se află în locul potrivit persistă încă şi Radu se simţi cumplit în momentul în

care şoferul i se adresă lui, spunându-i preţul călătoriei. Buzunarele îi erau la fel de goale ca şi ieri şi nu ar fi avut de unde să plătească. Adina nu-şi dădu seama de nimic, deşi de obicei era foarte atentă, ceea ce-l duru şi mai tare. Când realiză că taximetristul aştepta de câteva secunde bune şi că Radu este extrem de încurcat, Adina râse cu gura până la urechi, plăti cu nonşalanţă şi, luându-l pe Radu de braţ, porni cu pas zgobiu în susul străzii, zicând:

- Vom lua valiza de la tanti şi apoi, îţi voi arăta „palatul meu".

- Deci: „al meu...", se gândi Radu simţind că îl cuprinde un soi de panică pe care n-o mai simţise niciodată până atunci. Ceea ce era şi mai ciudat, era sentimentul că de fapt el greşeşte, că răstălmăceşte tot ce spune sau face Adina, că nu se va putea adapta niciodată la statutul de băiat sărac întreţinut de soţie. Soţie? O mai vrea Adina să se căsătorească cu el, sau va amâna? Dar el, el mai doreşte acest lucru la fel de arzător ca ieri? Doamne, ieri...a trecut numai o zi, o singură zi şi viaţa lui s-a schimbat complet. Tot ceea ce părea de nezdruncinat s-a spulberat pur şi simplu. Radu îşi trecu mâna peste faţă, dorind parcă să alunge gândurile negre. În definitiv, se linişti el, ce poate fi rău în faptul că nu vor mai avea grija zilei de mâine? Dintr-o dată se simţi cumplit pentru faptul că, în loc să-i mulţumească lui Dumnezeu pentru norocul Adinei, este atât de nerecunoscător, să fie oare invidios? Acest ultim gând îl făcu să tresară. Fusese absolut sigur că-i sunt străine invidia şi răutatea, dar acum...

Adina suna deja la usă, aşa că Radu renunţă să-i mai spună sentimentele lui contradictorii.

- Sărut mâna, tanti, am venit să-mi iau bagajul!

- Dacă-ţi imaginezi că-ţi dau banii înapoi, te înşeli. Nu-i mai am, i-am cheltuit deja că aveam nişte datorii de achitat...tonul era rece şi tăios.

- Vai, tanti, cum v-aţi putea închipui aşa ceva? Noi am venit pentru bagaje, banii vi-i lăsăm dumnevoastră pentru că aţi fost aşa drăguţă cu mine...

Atitudinea se schimbă imediat. Dintr-o dată, tanti deveni foarte gentilă şi, dacă până acum îi ţinuse la uşă, acum îi pofti înăuntru:

- Nu staţi în uşă, poftiţi, poftiţi înăuntru, vă fac o cafea până vă adunaţi bagajele?

- Mulţumim, nu vă deranjaţi, nu vă ţinem mult, plecăm repede, am bagaje puţine.

- Vai, niciun deranj, aş vrea să rămânem prietene, chiar dacă te muţi, poate mai treci pe la mine...

- Sigur, tanti, voi mai trece...

Adina intră în fosta ei cameră, tanti în bucătărie, iar Radu rămase singur în hol. Se aşeză pe scăunel. Ieri stătuse în acelaşi loc cuprins de deznădejde, neştiind ce s-a întâmplat cu Adina. Azi...azi ar trebui să fie fericit. Lucrurile de schimbaseră în bine. Dacă nu ar mai fi obligat să lucreze atât, poate s-ar putea ocupa mai mult de meseria sa, ar putea învăţa mai mult, ar putea...nu, nu se poate, nu are dreptul să-i ceară nimic Adinei. Da, dar el i-ar fi dat ei totul, ar fi muncit pentru ea nelimitat, aşa că, poate şi ea, nu, nu, nu ar putea face asta.

- Radu, vii puţin? Te rog să mă ajuţi cu ceva...

- Sigur, imediat! se trezi Radu din gânduri.

- Ajută-mă să iau valiza mare de pe dulap. Vom pune în ea cărţile. Hainele mi-au încăput în geanta de mână.

- Acum o iau, mai este şi altceva de luat? Puteam să mai luăm o geantă de la mine...

- Nu mai am nimic altceva, pantofii mi i-am pus într-o plasă de rafie, e mare şi rezistentă.

- Da, e bună, le duc eu astea mai grele, tu ia doar plasa.

- Bine, mulţumesc, oricum, chem un taxi, i-am cerut şoferului care ne-a adus, numărul dispeceratului, doar n-o să le cărăm toate în braţe.

- Da, cred că e bine, ai cheile de la casă? Ţi le-a dat?

- Da, sunt la mine. Mergem, lăsăm astea şi apoi plecăm la un supermarket să cumpărăm ceva de mâncare. Sau mergem la un restaurant?

- Nu, facem ceva de mâncare acasă, vedem noi, cumpărăm ceva bun. Adina, îţi mai aminteşti casa? Adică, de când erai mică, de când stăteai acolo...

- Vag, mai mult nişte lucruri, un scaun care se legăna, un pat mare, roz, cu multe perne şi un ursuleţ maro, de pluş...şi...glasul mamei: blând, uşor, ca o dezmierdare. Uite, îmi dau lacrimile...

- Iartă-mă, nu am vrut să te supăr cu întrebarea mea, mă gândeam că te întorci în casa ta şi că meritai asta.

- Nu, nu m-ai supărat, sunt puţin speriată de tot ceea ce mi se întâmplă. E aşa de bruscă schimbarea...

- Ei, ce faceţi? Mai aveţi de împachetat? Am vorbit cu un eventual chiriaş la telefon acum câteva minute şi trebuie să apară să vadă camera. Să lăsaţi curăţenie şi ordine după voi...

- Da, tanti, plecăm acum, verificaţi dacă e totul în ordine, spuse Adina făcând o grimasă teatrală. Vă grăbiţi, vă grăbiţi, pur şi simplu ne daţi afară...De fapt, aş mai putea sta, doar am achitat în avans...

Radu îşi dădu seama că Adina vrea doar s-o supere pe bătrână, dar ea, intră în panică:

- Cum să mai stai? Parcă ai venit după bagaje...Eu, fac ce pot, mai fac şi eu un ban, că viaţa-i scumpă şi pensia mică...

- Nu te speria, tanti, uite, plecăm acum. Sper că nu am uitat nimic...

Adina mai privi o dată în jur. Camera nu era mare, nici măcar frumoasă, era simplă, fără multă lumină şi fără flori – nu-i plăceau proprietăresei – dar fusese „camera ei” atâta vreme, se obişnuise să se întoarcă seara aici şi să se odihnească în patul îngust şi strâmb. Zâmbi. La început îi fusese greu să se obişnuiască. Dimineaţa o dureau toate oasele, acum, nici nu-l mai simţea, era cuibuşorul ei.

- Plecăm? întrebă Radu? Nu ar fi bine să ne intersectăm cu noul chiriaş...

- Da, da, tot băiat bun ai rămas. Plecaţi, plecaţi, să aveţi noroc în viaţă şi parte de fericire!

Tanti le făcea grăbită tot felul de urări, împingându-i spre uşă. Nu mai erau decât vreo 5 minute până la ora la care trebuiau să vină noii chiriaşi. Se

potrivise bine plecarea definitivă a Adinei...

4.

Pe dinafară, era o casă ca oricare alta. Radu era fericit. Nu-şi dădea seama de ce, dar se aşteptase la o vilă opulentă. Aşa, se simţea mai liniştit. Poate părinţii Adinei, deşi oameni de ştiinţă, fuseseră nişte oameni modeşti.

- Ce părere ai? întrebă serioasă Adina.

- Ce părere să am? E casa ta şi sper să fie un cămin primitor pentru tine...

- Pentru noi...haide, spune-o, pentru noi...Din câte-mi amintesc, tata avea undeva un cabinet, poate-ţi vei face şi tu un cabinet particular...hai s-o explorăm!

- Hai! spuse şi Radu, căruia îi mai trecuseră grijile.

Adina deschise portiţa de fier din faţa casei şi păşi cu sfială. Era o curte frumoasă, cu o alee pietruită care mergea până la uşa din faţă şi avea rondouri de flori frumos îngrijite de ambele părţi. Aleea era din pietre mari, de râu, printre care creştea o iarbă tunsă scurt, fină şi deasă, de un verde crud.

- Uite, Radu, acolo era un leagăn. Tata obişnuia să mă dea „huţa”. Leagănul nu mai e, dar uite, copacul de care era legat e încă la locul lui.

Adina alergă spre copac şi-i mângâie trunchiul gros şi ramurile aplecate.

- Radu, vino să-ţi prezint bătrânul meu nuc.I-am recunoscut aroma, a rămas acelaşi bătrân prietenos.

Radu se apropie şi el timid şi atinse fin o creangă care se alinta în bătaia vântului. Se simţi revigorat. Bătrânul copac îi insuflase curaj.

Adina dăduse ocol casei şi acum se pregătea să descuie uşa din faţă. Se citea pe chipul ei bucuria de-a fi în sfârşit *acasă*. Îşi regăsise rădăcinile şi prinsese putere. Radu, deşi se bucura pentru ea, simţea regretul amarnic de-a nu avea amintiri, de-a nu fi avut niciodată o casă a lui.Nu-şi cunoscuse părinţii. Fusese dat la casa de copii de mic şi crescuse numai printre străini.

Ridică privirea şi-i zâmbi Adinei. O iubea din tot sufletul. Alergă spre ea, o cuprinse de mijloc şi îi sărută ochii.

- Haide, îndrăzneşte, acum intrăm în micul nostru paradis.

Intrară într-un hol spaţios, cu un covor moale, vişiniu, cu motive geometrice bej. Pe unul dintre pereţi se afla un cuier din lemn masiv, iar pe peretele opus un tablou mare, cu un peisaj superb, un mal de mare la apus. Soarele coborât pe jumătate în mare, lumina toată încăperea. Sub tablou, se găsea o măsuţă din acelaşi lemn masiv din care era făcut şi cuierul şi două fotolii mari, confortabile. În hol, se mai vedeau două uşi şi câteva scări care duceau la etaj.

- Ştiu, în faţă este sufrageria, iar la dreapta bucătăria. Din bucătărie se poate ieşi pe terasa din spate şi în grădină. Sub scări este o debara în care obişnuiam să mă ascund când mă jucam cu mama. Hai s-o vedem...

Debaraua era într-adevăr acolo, cu toate amintirile ei: un raft masiv, acum gol şi un dulap de

pantofi, de cheia căruia era agăţat un ursuleţ de pluş-breloc. Adina privi din uşă şi mulţumită, alergă mai departe, nerăbdătoare să vadă totul în cel mai scurt timp posibil.

Intrară în bucătărie. Acesta era complet modernizată, cu mobilă nouă, aragaz modern, maşină de spălat vase, frigider şi tot ce-i mai trebuia unei bucătării pentru a fi perfectă.

- Vai! e mai mult decât aş fi visat! exclamă Adina. Hai să vedem cum arată frigiderul! Radu, frigiderul e plin cu de toate! Uite: caşcaval, şuncă, unt, friptură, roşii, castraveţi, vom face o gustare pe cinste. Revenim imediat, dragă frigiderule, facem numai un tur al casei...

Cei doi tineri urcară în fugă scările şi se pomeniră într-un hol şi mai mare decât cel de jos, mobilat simplu, cu o canapea pe colţ, o măsuţă de cafea şi o vază imensă din care zâmbeau trei gladiole albe.

- Uite, acolo era camera mea! Adina dădu năvală pe uşă, dar se opri în prag. Camera arăta exact aşa cum o ştia ea. Avea acelaşi pat imens, cu salteaua lui moale şi acelaşi dulap sculptat. Se aştepta să-şi găsească şi vechile ei hăinuţe. Călcă uşor pe covorul roz şi deschise uşa dulapului. Se privi în oglinda dinăuntrul uşii şi se văzu iar copil, cu codiţele împletite în fundiţe albe. Pe celălat perete, o aşteptau încă biroul cu sertare mari, în care îşi ţinea creioanele colorate şi caietul de desen şi rafturile pe care mama îi aşezase cărţile copilăriei, printre care la loc de cinste erau „Amintiri din copilărie” şi poveştile fraţilor Grimm.

- Cum de-or fi rămas toate aici? se miră Adina. Nici nu pot crede. Este exact aşa cum trebuie să fie atunci când te întorci acasă.

- Nu-mi dau seama, credeam c-a locuit cineva aici. Totuşi, au trecut peste 20 de ani!

- O să-l întreb pe domnul avocat. Chiar sunt curioasă. Haide să vedem şi celelate camere. Acolo, în dreapta e dormitorul şi alături biblioteca. Cealaltă uşă duce în camera de oaspeţi, acolo stătea bunica atunci când venea la noi.

Radu se opri în bibliotecă. Nu-şi imaginase că pot exista atât de multe cărţi într-o colecţie particulară. Şi încă asemenea cărţi valoroase. Erau atât cărţi de specialitate, cât şi beletristică. Într-un colţ văzu un pikup şi nişte discuri. Muzica anilor 60, muzica pe care o auzise în casa în care-şi petrecuse primii ani ai vieţii, la mama Maria, cea care-l dusese la orfelinat cu două săptămâni înainte de-a părăsi această lume. Avea atunci şase ani, dar îşi aminteşte perfect. Nu înţelegea de ce-l părăseşte, de ce-l lasă cu acei străini în ciuda promisiunilor lui repetate că va fi cel mai cuminte copil şi nu-i va ieşi niciodată din vorbă.”- Ştiu, Radu, îi spusese, tu eşti cel mai cuminte şi mai deştept copil din lume, dar nu am încotro, vei înţelege odată şi mă vei ierta. Rămâi acelaşi copil bun şi foloseşte-ţi inteligenţa moştenită de la ai tăi. Va fi bine, vei ajunge departe”.

- Radu, vii să mâncăm? Mor de foame! Apoi, poţi să stai în bibliotecă, de acum, e ta!

- Vin acum, merg doar să mă spăl pe mâini. Mâncăm, te ajut să despachetezi, apoi plec să te las să te

odihneşti. Ai avut o zi plină de emoţii şi obositoare.

- S-o crezi tu! De azi, locuim aici. Amândoi. Şi nu vreau să mai aud nicio obiecţie. Alaltăieri m-ai cerut de soţie şi acum dai deja înapoi?

- Nu, nici vorbă, vreau să fii soţia mea, numai că noul tău statul social...

- Radu, hai să nu mai vorbim despre asta, mă tem să nu facem afirmaţii pe care să le regretăm. Mai bine să luăm darul primit aşa cum e, un simplu dar şi să ne trăim viaţa ca şi până acum. Ne-am înţeles? Sigur că vom fi obligaţi să luăm câteva hotărâri, dar, toate la timpul lor. Eu aşa zic că e bine, tu ce părere ai?

- Sigur, e bine aşa, nu am vrut să interpretezi eronat ceea ce simt eu acum şi nici să te presez...

- Radu!! ai zis că eşti de acord...râse Adina...

- Sigur, gata, sunt cel dintotdeauna.

- E o promisiune! Mâine-ţi aduci toate lucrurile aici şi încetezi să mai plăteşti chirie...

5.

- Nu, credeţi-mă, nu pot acum, într-o săptămână începe facultatea şi fiind în ultimul an...

- Departe de mine ideea că nu ar fi important, dar e şi mai important şi să fiţi aici la şedinţa de comitet, trebuie să vă prezentăm tuturor şi mai ales, să vadă cu toţii că au acum un şef. De asemenea, trebuie numit un director general. Firma este demult condusă de un director interimar şi acţionarilor nu le convine. Sperasem să-l conving pe Dustin s-o preia dar nu am

reuşit...

- Dustin?

- Nu v-am spus? Este fiul domnului Nick Gordon, are o firmă de avocatură şi susţine că nu se pricepe la altceva şi cu atât mai puţin la produsele farmaceutice...

- Am înţeles, vorbesc cu Radu şi încercăm să venim săptămâna viitoare.

- Domnişoară Adina, scuzaţi-mă, dar trebuie să veniţi singură. Nefiind soţul dumneavoastră nu-i putem rezolva viza într-un timp atât de scurt. Nu vă supăraţi, efectiv nu se poate, va înţelege, sunt sigur, este un om de o mare probitate morală.

- Bine, atunci venim împreună după ce ne căsătorim.

- Cât ar dura asta?

- Vreo două-trei săptămâni, nu mai mult.

- E deja prea mult, am sperat să ajungeţi în America cel târziu săptămâna viitoare, de fapt am făcut deja demersurile pentru viză şi am vrea să vă puteţi înscrie şi pentru cetăţenie, ca pe viitor să veniţi de câte ori doriţi, fără probleme. Credeţi că i-ar dăuna relaţiei dumneavoastră o despărţire de, să zicem, o lună?

Adina rămase pe gânduri. Totuşi, nu voia să se creadă că relaţia ei cu Radu ar putea fi afectată de atâta lucru, în viaţă vor avea parte de multe probleme, poate chiar mai grave decât această săptămână. Se reculese şi-i răspunse avocatului fără urmă de îndoială:

- Nu, nu va fi nicio problemă, să-mi daţi toate detaliile...

- Totul va fi aranjat de noi. Veţi primi biletul de avion, iar aici veţi fi aşteptată la aeroport de unul dintre noi. Veţi locui în casa cumpărată de domnul Gordon, care acum vă aparţine, deci veţi fi acasă. Să nu vă faceţi nicio problemă, vă vom însoţi tot timpul, vă vom ajuta şi vă vom explica situaţia în amănunt. Să fiţi pregătită pentru miercurea viitoare. Avionul decolează la ora 6 dimineaţa. Va trebui să fiţi la aeroport cu o oră înainte. Veţi primi toate celelalte informaţii prin email. Vă aşteptăm cu nerăbdare.

- Vă mulţumesc, domnule avocat, sinceră să fiu şi eu sunt nerăbdătoare să ajung acolo şi să văd toate proprietăţile care mi-au revenit mie. A, să nu uit, mi-aţi făcut o mare bucurie cu casa părintească. Cum aţi reuşit?

- Secret profesional, domnişoară, suntem profesionişti.

- Vă mulţumesc mult! Noapte bună! sau, poate, bună dimineaţa, depinde de fusul orar.

- Să aveţi o călătorie plăcută!

Adina lăsă receptorul în furcă şi alergă să-i dea vstea cea mare lui Radu:

- Radu, plec miercuri în America! Mi-au cumpărat bilet de avion, mi-au rezolvat viza, totul e în ordine. Am vrut să plecăm împreună, dar nu s-a putut acum. Data viitoare vom merge amândoi, ne căsătorim atunci când mă întorc şi nu vor mai fi niciun fel de piedici...

- Adina, ia-o mai încet, crede-mă, nici nu puteam veni acum, ai uitat că am examenul de

rezidenţiat? Nu pot rata acest examen, aş vrea şi eu un post într-un spital, să mai schimb atmosfera de la Mc.Donald's...

- Da, scuză-mă, nu ştiu cum mi-a ieşit asta din minte. Iartă-mă, Radu, nu am încetat o clipă să mă gândesc la tine, probabil din cauza emoţiilor prin care am trecut...

- Lasă, nu e o problemă, înţeleg, ai avut multe pe cap acum. Dar mai ai un an de şcoală, nu-l neglija, te rog, studiile sunt importante!

- Promit, Radu, promit! în vară voi fi licenţiată în farmacie.

6.

Radu se grăbea să deschidă uşa. Se auzea sunetul strident al telefonului. „Doamne, ajută să fie Adina!” îşi spuse Radu în gând.

- Alo!

- Radu, tu eşti! Florin sunt...

- Da, Florin, ce faci?

- Te-am sunat să-ţi spun că s-au afişat rezultatele examenului. Eşti primul pe listă, ai luat nota 10! Felicitări!

- Mulţumesc, Florin! Mă bucur foarte mult! Tu ce notă ai luat?

- Şi eu am luat o notă foarte mare, sunt al doilea cu 9,80.

- Bravo! Suntem cei mai tari! Felicitări şi ţie! Ne vedem mâine?

- Da, megem să vedem ce posturi găsim...şi am putea sărbători...

- Bine, pa! Pe mâine şi...încă o dată, mulţumesc pentru veştile bune!

- Pentru puţin! Pe mâine!

Radu era fericit pentru rezultatul obţinut la examen dar trist pentru că nu fusese Adina la telefon. Plecase de două săptămâni şi-l sunase o singură dată. Nu-i spusese decât c-a ajuns cu bine, că are foarte mult de lucru şi că îl va mai suna sau îi va trimite un email cu amănunte.

- Asta e! gândi Radu, să verific emailul!

Adina cumpărase un laptop pe care-l aşezase pe biroul din bibliotecă. Făcuse şi un abonament la internet, aşa că avea acasă tot ce-i trebuia, atât pentru corespondenţă, cât şi pentru a căuta eventuale cărţi online sau date ştiinţifice. De când aveau internet fuseseră scutiţi de multă umblare şi folosiseră timpul mult mai eficace.

- Nimic de la Adina, numai mesaje comerciale şi publicitare. Of, ce-o fi făcând fata asta de nu-mi mai dă niciun semn?

Radu coborî în bucătărie, mâncă o cină frugală apoi se retrase iarăşi în bibliotecă. Da, dăduse examenul, da, luase nota maximă, dar mai avea multe de învăţat, greul de-abia acum începea. Ca medic rezident va trebui să facă tot ce-i stă în putere să se afirme dacă vrea să rămână   într-un spital mare. Apoi se va gândi la o specilizare, la primariat, la doctorat. Adormi cu cartea strânsă la piept şi visă o plajă în amurg, desprinsă din

tabloul din hol, pe care se plimba împreună cu Adina.

Îl trezi sunetul strident al telefonului. Buimac, nu-şi dădu seama imediat unde se găseşte. Îşi dădu seama că adormise în bibliotecă, aprinse veioza şi ridică receptorul.

- Da!

- Domnul Radu? Avocat Nirluciu, v-am deranjat?

- Nu, de loc! S-a întâmplat ceva? Unde e Adina? E bine?

- Nu vă speriaţi, nu s-a întâmplat nimic. Domnişoara Adina e într-o şedinţă. A fost extrem de ocupată de când a ajuns aici. M-a rugat pe mine să vă spun că totul este în regulă, să nu vă faceţi niciun fel de griji, se descurcă perfect, parcă ar fi stat toată viaţa în America. A fost foarte bine primită de toată lumea. Deseară va fi o recepţie în cinstea ei, la care va cunoaşte mai multă lume şi va avea prilejul să socializeze şi cu principalii parteneri de afaceri. Săptămâna viitoare vom vorbi pentru transferul ei la universitatea de aici, de altfel o universitate de mare faimă. Am speranţa să-i fie recunoscute toate examenele şi să fie înscrisă direct în ultimul an. Aşa că, m-a rugat să vă spun să nu vă faceţi griji, îşi va continua studiile aşa cum v-a promis. O să vă dea un telefon cândva, săptămâna viitoare, după ce va trece acest val, probabil seara târziu. Oricum, vă mai roagă să nu vă faceţi probleme.O să am eu grijă să primiţi la timp fondurile necesare pentru întreţinerea casei şi pentru toate cele necesare. Vă doresc noapte bună şi succes în tot ce întreprindeţi.Noapte bună!

- Noapte bună! îngăimă Radu. Nu putuse scoate niciun sunet. Avocatul ţinuse un monolog bine pus la punct. Nu-i dăduse ocazia să mai întrebe ceva şi atinsese toate punctele cheie. Îşi pledase cu succes clauza.

„Adina nu a avut timp să vorbească cu mine...” gândi Radu cu durere în suflet. „Ştia că astăzi dau un examen foarte important pentru viitorul meu şi nici măcar nu l-a rugat pe avocat să mă întrebe ce rezultat am avut...Gândul ei era la afaceri, nu la mine...”

Nu mai putu să adoarmă aşa că-şi adună toate cărţile în bibliotecă, aşeză hainele frumos prin dulapuri, făcu bucătăria lună şi adormi abia spre dimineaţă, mulţumit că era medic rezident şi că examenul de care se temuse cel mai mult trecuse cu bine. Se strădui să alunge gândul la Adina într-un ungher ascuns, pentru a nu-i tulbura prea tare cotidianul. În definitiv va urma o şcoală bună şi se va acomoda cu locurile şi oamenii de acolo. Dacă o iubeşte, trebuie să se bucure pentru ea...

7.

- Nu se poate! Nu sunt de acord! L-ai cunoscut pe Radu şi ştii că urmează să ne căsătorim!

- Adina, te rog mult să mă înţelegi, Dustin este fiul celui mai bun prieten al tatălui tău, fiul omului care a făcut tot posibilul ca averea să rămână în familie, să vă rămână vouă. Ţie ţi-a dat toată partea care i-ar fi revenit tatălui tău iar averea lui personală şi acţiunile lui la firmă i le-a lăsat lui Dustin. Cum ai putea să-l ignori? Ştiu că la recepţie a fost mult prea insistent, dar te-a

plăcut sincer...şi-apoi, ar fi cea mai bună partidă. Dacă v-aţi căsători, întreaga avere ar rămâne într-un tot unitar şi firma ar fi indestructibilă.

- Am înţeles, numai că nu vreau să fac o căsătorie din interes. N-am să fiu niciodată de acord cu asta, nu sunt omul compromisului...

- Doamne, cum poţi să spui aşa ceva? Nu te obligă nimeni...Dustin e cel mai râvnit burlac din toată America. După cum ai văzut, este un tip educat, finuţ şi frumos. Are un viitor asigurat nu numai prin acţiunile moştenite de la tatăl său ci şi prin sine însuşi. Este un avocat renumit şi are una dintre cele mai mari firme de avocatură. Nu a fost crescut niciodată ca „un băiat de bani gata". A muncit de mic la firma tatălui său care s-a străduit, în ciuda faptului că mama sa a murit la naştere, să-i dea o educaţie aleasă.

- Da, într-un fel suntem la fel...amândoi suntem orfani şi împărţim împreună un imperiu pe care nu-l ştim conduce.

- Să înţeleg că accepţi?

- Da, dar ne vom întâlni doar ca prieteni, nu vreau nicio relaţie cu nimeni, nu pot să-l trădez pe Radu.

- Asta depinde de tine, relaţia voastră va fi exact aşa cum o veţi dori amândoi...

- În ceea ce mă priveşte pe mine, e sigur! A, să nu uit! L-ai sunat pe Radu?

- Sigur, exact cum mi-ai spus. Va rămâne în casă, va avea grijă de ea şi te va aştepta.

- Nu s-a supărat că nu l-am sunat eu? Chiar aş fi vrut să vorbesc cu el, dar diferenţa asta de fus orar îmi

face probleme, nu am vrut să-l deranjez la ore nepotrivite...

- Nu, nu s-a supărat, este un băiat foarte amabil şi te iubeşte sincer.

- Vezi? Cum aş putea să-l trădez?

- Adina, nu am făcut altceva decât să-ţi arăt faptele. Alegerea îţi aparţine. Dacă vei mai dori să te măriţi cu Radu, îţi voi fi alături, dacă-l vei alege pe Dustin, la fel. În mine ai un prieten.

- Ştiu asta şi-ţi mulţumesc! Am ajuns într-o lume nouă în care nu m-aş fi descurtat fără ajutorul vostru.Tu şi Sabrina aţi fost familia mea. Lângă tine, Steve, mă simt în siguranţă.

Avocatul îi zâmbi Adinei cu afecţiune:

- Nu lăsa pe nimeni să-ţi spună cum să trăieşti! Fă aşa cum te îndeamnă inima!

Adina rămase singură în încăpere şi, pentru prima dată de când coborâse din avion se simţi fericită.

8.

- Domnu' doctor, aveţi o clipă liberă? Aş vrea şi eu un consult!

- Sigur, poftiţi în cabinet!

- Domnu' doctor, am venit la dumneavoastră fiindcă vă cunosc de mic. Poate nu vă mai amintiţi de mine, dar eu nu v-am uitat, sunt vecina de la 4, stăteam pe aceeaşi scară cu doamna Maria...

- Sigur, tanti Rozi, cum să nu vă ştiu! Mi se părea că vă cunosc dar nu mai ştiam de unde. Ce vă

supără, tanti Rozi?

- Păi, deh, bătrâneţele...nu mai sunt nici eu aşa tânără, acuşica „bat” 70.

- Mulţi înainte cu sănătate! Vă doare ceva?

- Mă dor toate, Răducule mamă, pot să-ţi spun aşa? pentru mine eşti tot băieţelul doamnei Maria...

- Sigur, tanti Rozi, doar sunt tot eu, numai că, am vreo 20 de ani în plus...

- Da, mamă, cum trece vremea...Mă gândesc la viaţa mea, cum a trecut, ca un fulg în zbor. Nici nu ştiu dacă am fost fericită sau nu. Viaţa mea a fost ca o telenovelă. Ştii? Mă uit acum la telenovele, că, ce să fac altceva? Şi ştii ce cred? Dacă ar fi făcut cineva un film după viaţa mea, era cel mai bun, pe cuvânt!

- Cred, tanti Rozi, dar, spuneţi-mi, cu ce vă pot ajuta eu?

- Aşa, păi să-ţi povestesc: m-am măritat când nici nu împlinisem 16 ani. Păi, ce era să fac? Tata murise de plămâni când nici nu aveam şapte ani, iar mama, rămasă văduvă, a trebuit să crească singură cinci copii...Eu eram aşa, pe la mijloc, aveam grijă de cei mai mici şi mai plângeam uneori în braţele celor mai mari. Când am împlinit 13 ani am plecat la muncă, trebuia să mai scadă numărul de guri din casă, m-am dus la o fermă din apropiere. M-au angajat acolo, aşa, fără acte, îmi dădeau casă şi masă şi, în schimb, munceam şi eu după puterile mele. Făceam curat prin grajduri, mulgeam vacile, mă chinuiam şi eu pentru o bucată de pâine.

- Înţeleg, v-a fost foarte greu...Vă doare ceva?

Pot să vă dau un sfat medical?

Radu încercă zadarnic s-o facă pe bătrână să revină la realitatea imediată. Ea continuă neperturbată:

- Aşa că, m-am bucurat când Jenu m-a cerut de nevastă. El avea baraca lui, stătea acolo cu maică-sa şi aşa mi-ar fi fost şi mie mai uşor. M-am mutat cu el imediat. La început mi-a plăcut acolo, nu se purtau rău cu mine, ba încă Smaranda, soacră-mea, începuse chiar să mă iubească. Da' şi eu, nu-i ieşeam din cuvânt. Făceam tot ce-mi zicea şi era mulţumită de mine. Numa' când se îmbăta Jenu era mai greu, da' era greu pentru amândouă. Era gelos pe mine şi furios pe ea. Ca să nu ne bată plecam unde vedeam cu doi ochi. Nu de puţine ori am dormit amândouă în grajd. Poate din asta i s-a şi tras...a murit cu o lună înainte de-a se naşte Robert, fiul nostru. Cred că asta l-a mai potolit. Certurile au devenit mai rare şi chiar a început să-şi iubească copilul. De dragul lui, bea mai rar. Devenisem o familie normală. Lucram la fermă şi câştigam bine. Nu prea aveam pe ce cheltui banii, ne cumpărasem un televizor rusesc, iar restul îi puseserăm la CEC.

Necazul a început într-o zi de salariu. Era sfârşit de toamnă, recolta fusese bogată, câmpul era curăţat şi animalele bine îngrijite nu ne dădeau niciun fel de bătăi de cap. Ar fi trebuit să avem o iarnă uşoară. Dădeam mâncare animalelor când o văd venind în fugă pe soră-mea Maria:

- Rozi, vino repede, Jenu face scandal la voi în baracă. L-a luat pe Robi de la mama şi a strigat în gura mare că pleacă la oraş şi ia şi copilul cu el!

- E beat? am întrebat luând-o la fugă peste câmp ca să scurtez drumul spre baraca noastră.

- Criţă! îmi răspunse Maria urmându-mă.

Ajunsă la uşă, am încercat să mă liniştesc şi să intru ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ştiam din propria-mi experienţă că nu are niciun rost să-l înfurii. Cel mai bine era să stau liniştită şi să încerc să-i dau dreptate până când copilul va fi într-un loc sigur. Mă luă de cum am intrat pe uşă:

- Ha, uite că vine şi „doamna” acasă. Unde mi-ai umblat, tu, aiurito? Nu care cumva ai avut vreun randevu pe la grajduri?

Nu am răspuns nimic, oricum nu m-ar fi crezut şi nu avea niciun rost să-l enervez şi mai tare. Tăcerea mea a fost luată însă, drept încuviinţare.

- Deci, recunoşti! Stai la mine-n casă şi-ţi faci de cap cu alţii! Da' el? urlă luând copilul de o mână...El al cui e?

- Jenu, dacă ai cu mine ceva, spune-mi, dar lasă copilul în pace, se sperie.

- Serios? Se sperie micuţul? Şi ce? Ce-mi pasă mie de-un amărât de copil? E al meu şi fac ce vreau cu el. Acum s-a terminat, plecăm la oraş şi nu ne poţi tu împiedica.

Spunând astea, lăsă copilul de mână şi continuă să arunce într-o geantă tot felul de lucruri care-i cădeau în mână, fără să aleagă.

- Jenu, te rog, hai să ne înţelegem...

- Să ne înţelegem? Cu ce? urlă el din toate puterile punând mâna pe un cuţit mare, cu două tăişuri,

pe care-l folosea de obicei la tăiatul porcilor.

Copilul începu să plângă speriat şi alergă în braţele mele. Asta îl înfurie şi mai tare pe Jenu şi dădu cu putere cu cuţitul înspre copil. Într-o clipă m-am gîndit cum să-l scap, l-am întors spre uşă şi l-am împins în braţele surorii mele care stătea buimacă. Cuţitul a intrat în plin şi mi-a perforat un plămân.

De aici nu mai ştiu nimic. M-am trezit într-un salon de spital. Am aflat că eram la Timişoara, la chirurgie şi că pericolul trecuse. Fusesem operată şi acum nu mai trebuia decât să aştept să mă fac bine şi să plec acasă. Cei din salon nu ştiau mai mult, dar doctorul care mă operase mi-a spus că Jenu fusese arestat şi era la Bucureşti în puşcărie iar Robert era bine, la mama mea şi întreba mereu de mine. Sora mea mai mare, Nela, dăduse telefon la spital şi-l rugase pe doctor să-mi spună toate astea când îmi voi reveni. Am stat foarte mult în spital, aproape şase luni, dar m-am întors sănătoasă şi gata să-mi reiau munca.

Fusesem citată la tribunal. M-am dus cu un avocat dat din oficiu. Jenu a fost condamnat la 20 de ani de închisoare deşi nu depusesem mărturie împotriva lui. Le-am spus că nu-mi amintesc, că ne-am certat şi că e posibil să fi căzut în cuţit. Nu m-au crezut. Ştiau după cum a intrat cuţitul că el era vinovat. S-a pronunţat şi divorţul din oficiu. Nu l-am mai văzut de atunci. Azi dimineaţă am auzit c-a murit. Mi-a spus o vecină. Robert e în Spania, munceşte acolo, aşa că m-am gândit să vin să vorbesc cu tine, Radu dragă, că nu mai am pe nimeni pe aici. Surorile mele sunt toate la casele lor, în

nordul ţării, numai eu am ajuns aici în Bucureşti şi am rămas.

- Îmi pare rău, tanti Rozi, chiar aţi avut o viaţă grea. Acum sunteţi bine? Sănătoasă?

- Da, sunt bine, mai ales că ţi-am spus ce aveam pe suflet, sunt bine! Că şi tu, dragul mamii, greu ai trăit, după ce ai tăi s-au dus la cele veşnice, n-ai avut noroc nici de doamna Maria, a murit şi ea de tânără şi-ai rămas iar singur...

- Aşa e, tanti Rozi, părinţii nici nu mi i-am cunoscut, nu ştiu nimic de ei.

- Erau oameni faini, profesori amândoi, la liceu, da' ce să faci? Ceasu' rău...

- Tanti Rozi, ştii cumva ce s-a întâmplat? Eu chiar nu ştiu nimic, am tot întrebat pe la orfelinat, dar cum fusesem înfiat de mama Maria, dosarele sunt secrete şi nu am aflat nimic.

- Sigur că ştiu, mi-a spus doamna Maria. Mai stăteam aşa, la o cafea, o ajutam cu menajul, era foarte drăguţă şi respectuoasă cu toată lumea...

- Da, o femeie admirabilă, mi-a fost mamă adevărată, Dumnezeu s-o odihnească în pace! Tanti Rozi, îmi spuneţi şi mie ce ştiţi de părinţii mei?

- Cum să nu, cu dragă inimă. Cum spuneam, au fost profesori la liceu, la acela din colţul parcului...nu ştiu cum îi zice...

- Nu contează asta, deci erau profesori...

- Da, d-na Costea era profesoară de limba latină iar domnul Costea de limba română. Din câte am înţeles eu, lucrau la ceva dicţionar...nu mai ştiu de care, ceva

limbă care nu se mai vorbeşte...în fine. În iarna aceea, iarnă grea, cu zăpadă mare şi ger cumplit, au făcut focul în soba din dormitor şi s-au retras acolo să mai studieze. Tu erai la bunica din partea mamei, undeva în Ardeal. Cum, necum, au adormit, soba a scos gaze, poate hornul n-o fi fost curăţat, poate o fi căzut ceva în el, nu ştiu, cert este că a doua zi pe la amiază, văzând că lipsesc amândoi de la şcoală, directoarea s-a dus până la ei să vadă ce s-a întâmplat. A bătut, a strigat, apoi a renunţat gândindu-se că or fi plecat undeva de urgenţă. Numai că a mai trecut o zi şi ei tot nu s-au dus la şcoală. Cum nu le era în obicei aşa ceva, directoarea a alertat miliţia. Au mers cu toţii la ei acasă, au spart uşa şi i-au găsit morţi pe amândoi în fotolii. Doamne, ce nenorocire! De supărare, bunica la care erai a făcut infarct la telefon când au sunat-o să-i spună. Pe tine te-au adus la Bucureşti, că aici aveai domiciliul şi te-au dat imediat doamnei Maria care a făcut toate demersurile pentru a te înfia deoarece părinţii tăi îi fuseseră colegi de grupă la facultate şi stătuse în cameră, la cămin, cu mama ta. Da', uite că n-ai avut parte nici de ea...

Radu nu mai putu să spună nimic. Stătea cu coatele pe birou şi cu capul prins între palme. Nici nu simţi că rămăsese singur. Tanti Rozi plecase tiptil dându-şi seama că Radu avea de înfruntat o mare durere şi că numai singur putea să treacă peste asta şi să-şi continue viaţa. Coborând scările, se întrebă cu glas tare:

- Oare am făcut bine că i-am spus?

9.

Adina se aşezase pe taburetul din faţa oglinzii şi-şi aranja părul. Se gândi că în ultima săptămână stătuse în faţa oglinzii mai mult decât în întreaga ei viaţă. Nu fusese niciodată preocupată de modă sau de bijuterii, dar învăţase repede să se îmbrace elegant şi să-şi asorteze ţinutele cu bijuterii fine şi evident, scumpe. Cheltuise într-o lună mai mult decât ar fi crezut că va avea vreodată. Colindase magazinele şi casele de modă, se oprise în faţa vitrinelor cu bijuterii şi se simţise minunat. Întotdeauna o însoţise Steve şi asta-i dăduse un sentiment de siguranţă. Nu numai că avea gusturi excelente şi-i putea da sfaturi în toate domeniile, dar era şi ceea ce s-ar putea numi un gentleman, un om care impune prin prezenţă şi educaţie, un om alături de care se simţea ocrotită. Descoperi că nu putea lua nici măcar o hotărâre neimportantă fără să-l consulte. Îi cerea sfatul în toate, iar el era gata s-o ajute, calm şi serios, fără să bagatelizeze nimic. Alături de el, Adina simţea că are, în sfârşit, familia mult dorită. Era primul bărbat pe care-l avea în preajmă, crescuse numai între femei, simţise lipsa unui tată iar Steve îi oferea exact acest lucru: o familie şi siguranţa zilei de mâine. Chiar dacă banii îi primea din partea lui Nick Gordon şi erau de fapt şi de drept ai tatălui ei, Adina percepea totul ca un cadou din partea lui Steve. El îi dăduse vestea cea bună, el îi era alături, restul erau poveşti frumoase, cu mult sentiment şi tâlc.

Adina se mai privi o dată. Arăta foarte bine, ba chiar mai bine decât ar fi crezut. Desigur că nişte

şedinţe la un salon specializat fuseseră decisive. Arăta altfel şi se simţea altfel. Devenise o persoană sigură pe sine şi asta se simţea şi în relaţiile cu ceilalţi. Începuse să impună respect şi să trezească sentimente.

Privi ceasul. Poate acum ar fi nimerit să-l sune pe Radu, chiar nu mai vorbise demult cu el. Ridică receptorul şi formă numărul. Ascultă telefonul sunând de câteva ori. La celălalt capăt nu răspundea nimeni. Auzi bătăi în uşă şi lăsă receptorul în furcă.

- Da, intră!

- Bună, Adina, am venit să te iau la cină. În seara asta va fi o cină specială. Am rezervat o masă la cel mai frumos restaurant din oraş.

- Steve, mă răsfeţi! zâmbi Adina strângând la piept cel mai frumos buchet de trandafiri pe care l-a văzut vreodată.

- Deloc! Frumuseţea florilor păleşte în faţa frumuseţii tale...

Chiar dacă Steve folosise, mai în glumă, mai în serios, un clişeu, Adinei îi făcu plăcere...

10.

- Dustin, crede-mă, chiar nu pot să merg cu tine. Trebuie să mă ocup de şcoală. Am învăţat foarte mult, nu pot să renunţ la toate...

- Bine, dar nu ai nevoie de nimic, poţi să stai liniştită acasă, să te plimbi, să faci opere de caritate, să

faci orice îţi place. Nu ai nevoie de studii, ai cea mai mare companie farmaceutică din lume şi oricum, cel mai bun produs. În plus, mă ai pe mine, gata să-ţi satistac orice dorinţă. Averea noastră, reunită, fără acţiunile societăţii de avocatură ne-ar ajunge pentru 10 vieţi. Nu pricep ce rost mai are să înveţi.

- Şi tu ai învăţat, nu? De ce-ai făcut-o? Aveai de toate de când te-ai născut...

- Da, Adina, dar eu sunt bărbat şi...

- Adică tu, american, născut şi crescut în democraţia visată de toată lumea, mai faci discriminări de acest gen în secolul XXI?

- Nu cred că ceea ce ţi-am spus este o discriminare. Femeile trebuie să aibă grijă de casă şi mai ales de copii. Bărbaţii sunt cei obligaţi să aducă bani în casă şi să vegheze pentru bunăstarea şi fericirea familiei.

- Poate chiar sună bine. Să stai acasă, cu copiii, cu gospodăria, să coordonezi doar bucătăria şi grădina, mda, ar putea fi tentant, dar nu pentru mine. Eu m-am obişnuit de mică să am grijă de mine, să muncesc pentru a mă întreţine. Desigur că vei găsi uşor o domnişoară gata să accepte cu recunoştinţă ideile tale.

- Ce domnişoară? Eu te vreau pe tine! Nu se poate altfel, trebuie să fii soţia mea, te-am plăcut de la prima noastră întâlnire, nu mă poţi refuza.

- Dustin, ţi-am spus de o mie de ori, m-aş bucura să fim prieteni, cei mai buni prieteni, fraţi chiar, dar nu mai mult. Am un prieten, ştii, ţi-am povestit, îl iubesc şi mă iubeşte, nu există nicio posibilitate ca asta

să se schimbe... Hai să nu stricăm o prietenie frumoasă, bine?

- Bine pe naiba! Crezi că vei putea scăpa de mine cu asemenea vorbe? Niciodată! Doctorul tău e departe. De o jumătate de an „vă întâlniţi" doar prin internet. Chiar crezi că asta va ţine? Probabil a şi pus deja ochii pe o asistentă zglobie sau pe o stagiară cu ochelari şi fără un şfanţ. Are lunar bani de la tine, ce-i mai pasă? Îşi poate face de cap...

- Eşti nedrept! Nici nu-l cunoşti şi-l condamni. Cu ce drept? A rămas acasă pentru că mă voi întoarce acolo, iar banii pe care Steve îi trimite lunar sunt pentru întreţinerea casei, nu pentru el, el munceşte, are un salariu şi se descurcă. Nu-mi place că eşti în stare să-mi spui asemenea lucruri despre Radu, deşi ştii că-l iubesc şi că asta mă doare. De aici trag concluzia că nu-ţi pasă absolut deloc de sentimentele mele, deci nu mă iubeşti şi poate, nici nu eşti capabil de iubire. Nu vreau să ne certăm, hai să renunţăm la discuţia asta şi să rămânem ceea ce ar trebui să fim: prieteni.

- Adina, m-ai înţeles greşit, sau poate m-am exprimat eu greşit, nu am vrut să te supăr, nici să-l condamn pe prietenul tău, voiam să spun doar, că bărbaţii nu pot rezista tentaţiei mediului înconjurător şi nici nu sunt atât de fideli în dragoste ca femeile. Bărbaţii în general, nu particularizez, poate doctorul tău e clădit dintr-un alt aluat.Oricum, îmi cer scuze pentru tot ce ţi-am spus.

- O.K., gata cu discuţia, ce face Radu nu te priveşte pe tine. Iar în ceea ce priveşte şcoala, poţi să fii

sigur că nu renunţ, ba, chiar sper să fiu cotată drept o studentă bună şi să-mi iau examenele şi licenţa cu note foarte mari. Oriunde ar fi, aş vrea ca tata să fie mândru de mine...

Adina avea lacrimi în ochi atunci când Steve intră în cameră.

- Ce s-a întâmplat? Dustin, tu ai supărat-o?

- Nu, Steve, nu e de vină Dustin, am devenit eu prea irascibilă. Poate sunt obosită, poate am prea multe gânduri...vă rog să mă scuzaţi amândoi!

- Adina, aveam de gând să te invit deseară la un spectacol de excepţie, dar dacă eşti obosită o lăsăm pe altă dată...

- Nu, Steve, merg cu cea mai mare plăcere, la ce spectacol mergem?

- Ernani...

- Verdi? Superb! Nici nu mă gândesc să nu merg! Abia aştept! La ce oră?

- Vin să te iau la 8. Spectacolul începe la 9, aşa că, să fii gata, trebuie să ajungem la timp.

- Fii fără grijă, te aştept la 8.

- Dustin, vii? Mai am câteva detalii de discutat cu tine despre procesul de mâine. Ironia face să fim în tabere adverse.

- O.K., vin cu maşina ta şi în drum, mă laşi acasă. A mea o las aici. Se poate, Adina?

- Sigur, nicio problemă, dă-i cheile lui Joe s-o ducă în garaj. Trimiţi mâine şoferul s-o ia. A propos, cum de-ai venit singur?

- Ei şi tu, speram să nu mă refuzi şi să petrecem

o seară în doi, undeva la un local frumos...

- Promit c-o să mergem într-o seară...dar nu singuri...uite, ne vor însoţi Steve şi Sabrina, de acord?

- Absolut de acord! Rămâne stabilit pentru weekendul ăsta. Şi nu oriunde, la cabana mea de la munte. Discutăm detaliile la telefon. O seară frumoasă! Hai, Steve, mâine te fac praf în instanţă.

- S-o crezi tu! Nu mă las cu una cu două!

11.

- Cum ţi se pare?

- Superb! O interpretare de excepţe. Am câteva arii
preferate, cum ar fi aria lui De Silva, am ascultat-o de multe ori, dar niciodată nu mi-a plăcut atât...

- Mă bucur că ţi-am făcut o plăcere. După ce se termină spectacolul mergem la mine, am aranjat o masă bună, cu tot ce-ţi place ţie: peşte, icre, brânzeturi şi roşii. O masă fără pretenţii, aşa ca în familie. Vrei?

- Sigur că da, chiar mă bucur, acasă putem servi ceva simplu şi natural, fără fiţe şi fără formalităţi.

- L-ai apărat pe Dustin după masă, dar ştiu că ţi-a spus ceva nepotrivit.

- Nu ştiu cum să-l categorisesc, e un avocat de renume dar e totuşi foarte copilăros. Pentru el, eu sunt o simplă jucărie nouă pentru care ar da orice. După ce se plictiseşte, jucăria ajunge la gunoi.

- Nici chiar aşa, probabil atunci când îşi va găsi marea dragoste, se va potoli. Are nevoie de iubire şi în

loc s-o câştige, o cerşeşte.

- A vrut să mă facă să cred că Radu are deja pe altcineva şi că nu mă mai aşteaptă...

- Adina, pot să-ţi spun un secret? Un mare secret?

- Steve...ştii ceva de Radu?

- Nu, Adina, nu despre Radu, probabil el te iubeşte şi te aşteaptă. E genul de om care iubeşte o dată în viaţă.

- Atunci? Ce s-a întâmplat? Steve, în glasul tău am simţit ceva serios...despre ce e vorba?

- Nu te speria, nu e nimic, pe cuvânt, nu e nimic. De altfel promit să-ţi spun la cină, începe actul 2, nu mai putem sta în hol, dar fii liniştită şi bucură-te de muzică, nu e ceva rău, poate chiar e ceva bun, depinde de...multe.

12.

- Rosita, poţi să serveşti!

- Da, domnule, imediat, masa e pregătită pe terasă cum mi-aţi spus.

Adina luase un pahar cu limonadă şi-l privea întrebător pe Steve.

- Nu ai de gând să-mi spui?

- Adina, mi-am pregătit un întreg discurs, dar acum nu îmi găsesc cuvintele...

- Cum? Domnul avocat nu-şi găseşte cuvintele?

- Adina, nu glumi, îmi faci şi mai grea situaţia...

- Doamne, ce voce gravă, Steve, ce s-a

întâmplat?

- Adina, îţi voi spune direct, nu pot altfel: te iubesc şi vreau să fii soţia mea.

Adina rămase cu paharul în mână. Steve nu o privea, îşi pironise privirea în farfurie. Adinei îi trecu dintr-o dată prin faţa ochilor toată viaţa ei de până atunci şi se gândi, pentru prima dată că s-ar putea ca între ea şi Radu să nu fi fost dragoste ci o prietenie deosebită. Poate i-au legat necazurile sau asemănările dintre vieţile lor, poate...oare Radu ce simte? Cum ar fi dacă ea şi-ar sacrifica fericirea pentru el, iar el şi-ar găsi altă iubită? Uite cum gândeşte: cum adică şi-ar sacrifica fericirea? Fericirea ei nu este lângă Radu? Nu e Radu bărbatul visurilor ei? Nu mai era sigură. Cel puţin nu de când îl întâlnise pe Steve. Simţea ceva atât de diferit lângă Steve, ceva diferit de ceea ce era obişnuită să simtă. Linişte şi bucurie, siguranţă şi ocrotire. Poate avea nevoie de acest mod de iubire. Nu mai putea să lupte cu propriile-i sentimente, nu se mai putea ascunde după numele lui Radu, nu mai putea evita adevărul: şi ea îl iubea pe Steve.

- Şi eu te iubesc, Steve, sunt fericită să fiu soţia ta... Cred că te iubesc de când te-am văzut în uşă, acolo la tanti, deşi nu am recunoscut până acum...

Privirea lui Steve spunea totul. Era peste cuvinte de fericit. Mai ales că sperase şi se gîndise mereu la acest moment, dar se temuse de el. Se temuse să concureze cu Radu care era cu cel puţin zece ani mai tânăr.

- Adina, iubita mea! Sunt atât de fericit! Te rog

să-mi permiţi să-ţi ofer, din toată inima mea acest inel, ca să pecetluiască dragostea noastră .

- Vai, Steve, e superb! Nici nu am mai văzut asemenea piatră. Cred că a costat o avere!

- Dacă-ţi place, nu e prea scump. Iubirea ta e mai scumpă pentru mine...Mâine o să-i spunem şi Sabrinei şi vom hotărî data nunţii...Aş vrea să fie cât mai curând...

- Da, cât mai curând, abia aştept să stăm împreună...Dar, Steve, nu vreau o nuntă mare, hai să facem o nuntă simplă, în curtea casei, mângâiaţi de briza oceanului. Să chemăm doar câţiva prieteni şi să ne bucurăm de dragostea noastră.

- Dorinţa ta e poruncă pentru mine! O să facem cum doreşti tu.

- Steve...

- Da, iubito!

- Cum îi voi spune lui Radu? Nu merită să-l fac să sufere, dar ar suferi şi mai mult dacă l-aş înşela...

- Mâine dimineaţă o să-i dai un telefon. Sunt sigur că o să găseşti cuvintele potrivite...

- Steve, mai e ceva...Te superi dacă-i lăsam lui casa din Bucureşti? Adică dacă i-o donăm, să fie definitiv a lui. Noi avem destule...

- Nu mă supăr, cum m-aş putea supăra? A fost lângă tine când aveai nevoie, te-a susţinut şi te-a iubit. Sunt de acord cu toată inima!

- Îţi mulţumesc, Steve, eşti cel mai bun...Te voi iubi întotdeauna, mi-ai redat încrederea în mine, m-ai făcut să mă redescopăr, m-ai făcut să trăiesc cu adevărat

şi-ţi mulţumesc din suflet!

- Cred că am simţit acelaşi lucru. Am 36 de ani şi nu am iubit niciodată. Vreau să spun, nu am iubit cu adevărat. Când te-am văzut, am ştiut că tu eşti aleasa...

13.

- Alo, Radu? Ce mai faci, Radu? Nu ne-am auzit de mult!

- Bine, tu? Ce mai e nou prin state? Cum merge cu şcoala? Nu ţi-e greu în limba engleză? Cum merge firma? Cum te descurci pe acolo?

- O, ho, ho, prea multe întrebări de-odată. Hai s-o luăm pe rând.

Încerca să fie cât mai naturală şi conversaţia să curgă firesc, dar inima îi bătea nebuneşte şi emoţiile o copleşeau.

- M-am obişnuit la facultate, chiar dacă mai am cuvinte necunoscute, mă descurc. Am luat note foarte bune la teste şi mi-am început şi lucrarea de licenţă. Partea practică o voi face la firma mea şi sper să fie o lucrare bună. În rest, muncă. Nu prea am timp de altceva.

- Mă bucur că e totul bine. Şi eu mă descurc. Învăţ lucruri noi în spital, în munca efectivă cu bolnavii şi mă descurc foarte bine. Cred că pacienţii mă apreciază.

- Ce bine! Faci ceea ce-ţi place şi asta e important. Sunt sigură că eşti un medic grozav. La ce specializare te-ai gândit?

- Cred că mă îndrept spre chirugie. Mi se pare cel mai potrivit lucru pentru mine.

- Radu, sper să fii ca întotdeauna, cel mai bun! De fapt te-am sunat şi fiindcă voiam să-şi spun ceva...

- Vii acasă?

- Nu cred să mai vin curând. Radu, sper că mă vei înţelege, te-am iubit şi te iubesc, ba chiar ştiu sigur că te voi iubi întotdeauna, dar am descoperit că dragostea mea pentru tine este o dragoste specială, o dragoste frăţească care nu se va schimba niciodată.

- Ce vrei să spui? Mă iubeşti ca pe un frate?

- Radu, te rog, încearcă să înţelegi...

- Să înţeleg că-l iubeşti pe altul? Dustin? El e alesul?

- Nu, Radu, nu Dustin, de fapt o să mă căsătoresc cu Steve luna viitoare...

- O să te căsătoreşti? Cu Steve? Luna viitoare?

- Da, Radu, să nu-mi porţi pică, te rog, ca să fiu fericită trebuie să ştiu că m-ai înţeles şi...

- Şi sunt de acord? Bine, uite, te înţeleg. E bine aşa? Nu-ţi port pică, ar trebui să ştii... îţi doresc fericire.

- Radu, aş mai vrea să te rog ceva...

- Sigur, orice, spune! zise Radu zeflemitor

- Radu, o să-ţi trimit toate actele necesare, casa ţi-o donez ţie, nu mai vin la Bucureşti, sau, dacă vin, vin la tine, bine? Te rog să fii de acord, te rog!

- Îmi dai un fel de compensaţie?

- De ce eşti rău? Ştii bine că nu e aşa, vreau să fie a ta, e parte din sufletul meu.

- Şi se va ocupa Steve de toate actele?

- Da, desigur, totul va fi în ordine, of, iar ai vorbit „la mişto"! Nu merit asta! Ţie ţi-am spus prima dată, nu am vrut să-ţi înşel încrederea.

- Scuză-mă, Adina, dragoste cu sila nu se poate, chiar îţi doresc fericire, dar nu pot accepta casa. Dacă vrei să mai stau aici, pentru a o îngriji pentru când vei mai veni în România, stau, dar să o treci pe numele meu nu sunt de acord.

- Radu, hai, nu te mai opune, dacă mă mai iubeşti şi vrei să fiu fericită, accepţi. O să-ţi trimit actele. Şi nu uita, sunt prietena ta, dacă ai nevoie de mine, îţi voi fi oricând alături.

- Prietena mea... pe umărul cui să plâng, oare? murmură Radu punând receptorul în furcă.

14.

Biserica era plină. Chiar dacă-şi doriseră o nuntă mică, tot adunaseră mulţi invitaţi. Aveau multe obligaţii şi mulţi cunoscuţi aşteptau să fie invitaţi la un asemenea eveniment. Era „nunta anului". Steve stătea lângă altar extrem de emoţionat. Cavalerul de onoare, nimeni altul decât Dustin, îmbrăcat într-un frac de o culoare ciudată, care bătea spre castaniu, părea nepăsător dar mima asta pentru „public". De fapt, nu-şi putea lua ochii de la sora mirelui. Parcă n-o văzuse niciodată pe Sabrina. Nu avusese ochi pentru ea, deşi o întâlnise mereu. Astăzi, privind-o avu o revelaţie. Simţi că ea va fi stăpâna sufletului său şi abia aştepta sfârşitul ceremoniei pentru a verifica în ce ape se scaldă şi ce

şanse are.

Adina suporta ultimele retuşuri. Stilista zîmbi mulţumită de rezultat: nu fusese greu s-o aranjeze pe Adina; frumoasă, tânără, suplă, cu un păr bogat, arămiu, cu ochi albaştri, calzi, părea ruptă dintr-o stampă de epocă. Cel care o conducea la altar nu era nimeni altul decât Radu, invitatul de onoare. A venit de vreo câteva zile din România, deoarece Adina îi spusese că el este „singura ei familie” şi n-o poate refuza. N-o refuzase, dar, deşi nu lăsa să se vadă, sufletul lui era distrus.

- Nu ţi-a fost teamă să semnezi contractul prenupţial? întrebă Radu în limba română, aşa, ca să nu înţeleagă stilista.

- Nu, de ce să-mi fie? Doar l-a gândit un avocat...

- Tocmai de-aia, rosti Radu încet, tocmai de-aia...

- Sunteţi gata? veni în fugă organizatoarea nunţii... Sunteţi aşteptaţi.

Adina, la braţul lui Radu, păşi uşor, în ritmul marşului nupţial, pe covorul roşu care se întindea de la uşa bisericii până la altar. În spatele lor, fetiţe îmbrăcate cu rochiţe lungi, roz, cu funde mari în păr, aruncau petale de trandafiri. Adina trăia o poveste. Un vis pe care-l au toate fetele, dar care se împlineşte numai unora, mai norocoase sau poate, mai visătoare.

Ajunseră în faţa altarului. Steve coborî o treaptă şi o luă pe Adina de mână, iar Radu se retrase spre prima bancă şi se aşeză lângă Sabrina. Avea sentimente contradictorii: bucurie pentru Adina şi părere de rău că

el devenise, dintr-o dată fratele pe care Adina nu l-a avut niciodată.

- Vă declar soţ şi soţie. Puteţi săruta mireasa.

„Gata, s-a terminat, acum e doamna Nirluciu. Nu s-a întâmplat nimic neprevăzut. Totul a decurs conform programului”.

Mirii ieşisă din biserică mână în mână. Prietenii aruncară orez. Radu se trezi printre cei care s-au urcat într-o limuzină albă, extrem de elegantă. Alături erau mai mulţi tineri pe care nu-i cunoştea. Drumul a fost destul de scurt. Au coborât din limuzină într-o grădină minunată, unde erau aranjate mese în jurul unui lac cu apă termală pe care pluteau nuferi albi şi roz. Atmosfera era magnifică. O domnişoară elegantă îl căută pe o listă şi-l conduse la o masă mare, foarte frumos ornată cu flori albe, care semănau cu margaretele. Culorile serii erau alb şi roz, culori îmbinate extrem de armonios, care dădeau o eleganţă rafinată, fără tendinţa de-a cădea în desuet.

Totul fusese gândit până la cel mai mic amănunt. Organizatorii depăşiseră orice record şi toată lumea se simţea excelent. Muzica fină se auzea de pretutindeni fără a deranja, mâncarea era aleasă cu grijă, în aşa fel încât fiecare invitat găsea ceva pe placul său, iar servirea era ireproşabilă. Parcă era un chelner pentru fiecare invitat, atât de des se aşeza totul la masă, se schimbau pahare sau scrumiere, se umpleau cupele cu şampanie sau se rearanja ornamentul floral.

Radu o privi cu drag pe Adina. Era fericită, zâmbea privindu-şi soţul şi se străduia să fie amabilă şi

drăguţă cu toţi invitaţii. „Oare i-o cunoaşte pe toţi?" se întrebă Radu. Gândurile i-au fost întrerupte de Sabrina, care venise lângă el ca să-l invite la dans. Se înclină şi porniră amândoi spre ringul pe care luminile multicolore îi învăluiau pe dansatori.

Din spate, simţi cum îl pătrunde o privire rea, invidioasă şi plină de ură. Se întoarse rapid pentru a depista persoana căreia îi aparţinea acea privire, dar în spatele lor nu era decât Dustin care le zâmbea larg. Să se fi înşelat? Poate, dar nu-i venea a crede.

15.

- Ce mai faci, domnu' Radu?

Radu se întoarse şi o privi cu interes pe bătrâna care-l striga. Cine să fie? Poate vreo fostă pacientă.

- Nu mă mai cunoşti? E drept, nu ne-am văzut de vreo 20 de ani... am auzit că eşti doctor chirurg. Aşa e?

- Da, aşa e. Regret că nu-mi amintesc unde v-am cunoscut. În ultimii ani am avut tangenţă cu foarte multă lume.

- Înţeleg, nu contează, lasă că-ţi amintesc eu. Strada Luminii îţi spune ceva? La mine stătea soţia dumintale când era studentă.

- Soţia mea? A, pricep, sunteţi doamna la care stătea Adina.

- Sigur, acum îţi aminteşti? Sunt ceva ani de atunci, n-aţi mai trecut pe la mine... Ce mai face Adina? Am văzut-o acum trei zile, dar era departe şi nu am

reuşit s-o ajung.

- Nu ştiu, tanti, chiar nu am mai vorbit de foarte mult timp cu ea. Nu ne-am căsătorit, ea s-a măritat în primăvara anului următor cu bărbatul acela care a venit din America.

- Nu aş fi crezut că vă veţi despărţi vreodată. Nu pot nega că americanu' era un bărbat bine, deşi mai în vârstă, era un bărbat pe cinste, dar Adina părea extrem de îndrăgostită de tine, Radule, ce s-a întâmplat?

- Nimic, absolut nimic, după ce a plecat în State a descoperit că mă iubeşte ca pe un frate iar bărbatul vieţii ei este Steve. I-am respectat sentimentele, ba chiar am fost şi la nuntă, dar de atunci nu ne-am mai întâlnit decât de vreo două ori, ambele în primul an de căsătorie, iar de atunci nu m-a mai căutat, iar eu nu am vrut s-o deranjez.

- Şi tu? Te-ai căsătorit? Cum o duci?

- Mi-e bine, lucrez la un spital mare, sunt medic primar chirurg, doctor în medicină şi sunt mulţumit cu viaţa mea. De căsătorit nu m-am căsătorit, nu am avut timp să mă gândesc la asta. Viaţa mea, e meseria mea. Predau şi la facultate, aşa că sunt extrem de ocupat.

- Dacă eşti mulţumit, e bine, totuşi, în viaţă ai nevoie şi de dragoste.

- O fi, tanti, nu mai ştiu, poate...

Radu părea trist şi deşi susţinea că e mulţumit de viaţa lui, se vedea că nu e chiar aşa.

- Păi, eu mă duc încet acasă. Îmi pare bine că te-am întâlnit, am avut mulţi chiriaşi, dar nu am cunoscut oameni mai cumsecade decât voi... Să ai noroc în viaţă,

Radule, Dumnezeu să te ajute...

- Sărut mâna, tanti, sănătate şi numai bine!

Radu rămase în mijlocul trotuarului privind-o pe bătrâna care se îndepărta încet. De-odată, îşi aminti ce-i spusese mai înainte şi alergă după ea:

- Tanti, scuză-mă, dar mi-ai spus că ai văzut-o pe Adina... Când? Unde? Aici, în Bucureşti?

- Doamne, ai rămas acelaşi, Radu, peste tine n-au trecut 20 de ani. Da, aici în Bucureşti, dincolo de piaţă, ştii eu nu mai merg prea departe de casă, am aproape 80 de ani şi mă tem, mă plimb numai pe aici, prin cartierul meu, două-trei străzi. Stai să-mi amintesc... Da, era joia trecută, tocmai luasem pensia şi m-am dus să-mi plătesc telefonul. Da, precis era joia trecută. Stătea în faţa farmaciei ca şi cum nu era hotărâtă încotro s-o ia. Apoi, până să ajung eu acolo, s-a urcat într-un autobuz. Nu ştiu în care. Oricum, am văzut-o bine, precis era ea, nici nu s-a schimbat prea mult, e la fel de frumoasă şi modestă.

- Ciudat, mata' ai văzut-o joi, acum e marţi şi nu m-a căutat.

- Poate nu ştie unde că te găsească.

- Ştie, tanti, stau în aceeaşi casă, casa ei părintească, de care i-am promis să am grijă...

- Deh, atunci, ce să mai zic? Nu ştiu, dar sunt sigură că vei afla... noroc, băiete, Dumnezeu să-ţi aducă zâmbetul pe buze şi liniştea în suflet.

- Să te audă Dumnezeu, tanti...

16.

Lui Radu i-ar fi prins bine un prieten cu care să se sfătuiască. Ce s-o fi întâmplat cu Adina? Tanti a zis că era la fel de frumoasă şi modestă, ori, el o văzuse schimbată, frumoasă dar extrem de elegantă, plină de bijuterii scumpe, îmbrăcată cu haine „de firmă" şi pieptănată după jurnale de specialitate. Lui i s-a părut că se adaptase la noul ei statut şi că o prindea bine. Nu părea afectată, nu părea să regrete modul ei de viaţă anterior, nu-i era dor de sărăcie. Şi atunci... de ce modestă? Ce intervenise în viaţa ei?

Radu se hotărî să afle.

La spital, se hotărî să-şi ia concediu, oricum nu-şi luase de vreo 10 ani. Lăsă cererea la secretariat, făcu vizita prin saloane şi-i dădu doctorului Simion, prietenul şi colegul lui din facultate, toate detaliile pentru cele două intervenţii chirurgicale, de altfel minore, pe care le mai avea pe agendă. Când plecă spre casă era calm. Avea timp s-o caute pe Adina şi să afle totul.

Coborî din tramvai ceva mai liniştit, deşi ideea că Adina avea nevoie de el, persista încă. Intră în casă, aprinse lumina şi-şi verifică corespondenţa. Dacă... Nu, nu era nimic, doar câteva reviste şi o scrisoare de la bancă, prin care i se cerea să meargă la sediu pentru a-şi ridica noul card. Le aşeză pe toate pe măsuţa din hol şi, nefiind sigur că încuiase portiţa de la stradă, ieşi iarăşi în curte, fără să mai aprindă lumina. Portiţa era încuiată, probabil că obişnuinţa îşi spusese cuvântul. Privi spre stradă şi zări o siluetă feminină care părea că se ascunde după un trandafir de peste drum. Descuie cu mişcări

grăbite şi alergă spre tufa de trandafir. Nu era nimeni. I se păruse. Ba chiar i se păruse c-o zăreşte pe Adina. „Sunt obosit şi mă gândesc doar la ea, asta e, nu era nimeni.”

Încuie iarăşi şi intră în hol încărcat de gânduri negre. Atunci, se gândi că ar fi bine să dea un telefon în America, poate Adina e acolo şi el îşi face griji degeaba.

- Alo, casa Nirluciu?

- Nu, domnule, familia Nirluciu nu mai locuieşte aici, casa s-a vîndut imediat după moartea domnului Steve.

- Domnul Steve a murit? I-aţi cunoscut? Nu ştiţi cumva unde s-a mutat doamna?

- Sigur că i-am cunoscut, am lucrat la dânşii şi am rămas în casă la recomandarea doamnei. Oricum, cumpărătorii aveau nevoie de o femeie care să ştie cum să conducă gospodăria asta. Doamna s-a mutat în apartamentul dumneaei din oraş, dar nu ştiu dacă mai e acolo după tot ce s-a întâmplat la firmă.

- Ce s-a întâmplat, îmi poţi spune şi mie?

- Dar, cine sunteţi, domnule, povestesc de toate şi nici nu ştiu cui.

- Scuză-mă, Rosita, sunt Radu, cel venit din România la nunta Adinei.

- A, fratele doamnei, sigur, vă povestesc cu plăcere, sunt mirată doar că nu ştiţi nimic...

- Am fost plecat o vreme...

- Păi, a fost cam aşa... La nici trei ani de la căsătorie, domnul Steve a făcut un infarct la un proces. L-au dus la spital dar nu s-a mai putut face nimic. A

murit a doua zi. Doamna a fost distrusă. Parcă nici nu mai ştia pe ce lume trăieşte. Avea o privire pierdută, nu voia să mănânce şi-mi spunea mereu că vrea să moară şi ea. Doamna Sabrina şi soţul dânsei, domnul Dustin, nu au reuşit nicicum s-o scoată din starea asta. După înmormântare, a vândut casa. Nu suporta să mai trăiască aici. Toate îi aminteau de soţul pe care-l iubise enorm şi cu care se înţelesese perfect. S-a mutat în fostul ei apartament şi cred că începuse să se obişnuiască, când, primi o nouă lovitură. Se deschisese moştenirea după domnul Steve şi aşa, se descoperise că firma era falimentară. Nu mai aveau niciun ban şi erau înglodaţi în datorii. Se pare că domnul Steve făcuse o investiţie neprofitabilă, luase un credit pentru a repara situaţia, dar nu mai apucase şi acum banca îşi cerea drepturile. Mai era firma de avocatură, dar acolo doamna nu avea niciun fel de acţiuni, totul îi rămânea doamnei Sabrina, ca parteneră. Chiar nu ştiu ce s-a mai întâmplat, nu am mai auzit nimic de atunci de doamna Adina. Cred că v-ar putea lămuri doamna Sabrina. Ele două au fost prietene bune, ştie sigur unde o puteţi găsi. Dacă vreţi, vă spun numărul de telefon...

Radu notă numărul Sabrinei, dar simţi că nu are curaj s-o sune. Deşi nu obişnuia, bău un păhărel de whisky, apoi formă numărul.

- Casa Gordon, poftiţi!

- Doctorul Radu Costea din România, cu doamna Sabrina, vă rog!

- Imediat domnule...

- Alo, Radu, ce surpriză plăcută! Ce mai faci?

- Bine, Sabrina, bine, cu munca la spital. Am o mare rugăminte la tine..

- Sigur, orice!

- Te-aş ruga să-mi spui unde o pot găsi pe Adina. Doar azi am auzit ce s-a întâmplat. Nu am vorbit cu ea, de mai bine de 15 ani! Regret nespus moartea lui Steve, chiar dacă aşa târziu, te rog primeşte condoleanţele mele!

- Mulţumesc, Radu! A fost ceva neaşteptat şi cu atât mai dureros... Au trecut anii, dar nu l-am uitat... îmi lipseşte în fiecare clipă.

- Înţeleg, Sabrina, înţeleg...

- Radu, regret din suflet, nu ştiu unde este acum Adina, am căutat-o şi noi... nu mai ştiu nimic de ea de... stai să mă gândesc... de vreo 10 ani. A vândut tot, a plătit toate datoriile şi a plecat. Nu a vrut să ne spună unde. Eu cred c-o fi în România. Nu avea unde să plece altundeva...

- S-ar putea să fie în Bucureşti, mi-a spus cineva c-a văzut-o săptămâna trecută, dar nu mi-a venit să cred...

- Radu, dacă reuşeşti s-o găseşti, spune-ne şi nouă, chiar avem o veste bună pentru ea. Produsul farmaceutic s-a relansat, am investit noi, eu şi Dustin şi am pus iar fabrica pe picioare. De anul trecut, facem export şi în Europa, sperăm să ajungă şi în România până la sfârşitul anului. De acolo a pornit ideea, acolo trebuie să revină. I-am dat şi un nume nou: Sonex. Din câştig, are şi ea jumătate. În memoria tatălui şi soţului ei. Bine, Radu? Te rog...

- Sigur, am să vă spun, numai să am noroc s-o găsesc... Îţi mulţumesc, Sabrina, să aveţi numai bucurii... transmite-i şi lui Dustin urările mele de bine.

- Mulţumesc, Radu, aştept veşti bune!

17.

- Alo, Florin, Radu sunt!

- Bună, Radu, ce mai faci?

- Bine, merci de întrebare, Florin, am şi eu o rugăminte la tine, ştiu că tu eşti medic la Inspectoratul General de Poliţie, mă poţi ajuta să găsesc o persoană?

- Sigur, cum să nu! De când e dispărută persoana?

- E ceva mai complicat, e vorba de Adina, am aflat c-a plecat din state acum vreo 15 ani şi cred că e în România. Aş vrea s-o găsesc şi nu ştiu cum...

- Radu, tot o iubeşti...

- Ştiu că pare o nebunie, dar, da, o iubesc la fel ca întotdeauna şi vreau să ştiu dacă e bine, dacă se descurcă sau dacă aş putea s-o ajut cu ceva... Nu vreau să mă bag cu de-a sila în viaţa ei. Voi fi discret, vreau doar să ştiu cum e viaţa ei...

- Nu e o nebunie, îţi respect sentimentele... te ajut cu dragă inimă. Să-mi trimiţi un email cu datele ei, nume, prenume, cod numeric personal, tot ce ştii... Mâine încep toate demersurile necesare. Te sun imediat ce aflu ceva.

- Mulţumesc, Florin, îţi rămân profund îndatorat...

- Nicio problemă, noapte bună!

Radu închise telefonul mai încrezător. Nu se va lăsa până când n-o va găsi pe Adina. Se retrase în bibliotecă, în colţişorul său preferat şi deschise o revistă de specialitate pentru a studia un articol care-i atrăsese atenţia. După câteva rânduri aţipi, obosit de o zi cu o mare încărcătură emoţională. Fu trezit de un zgomot ciudat. I se păru că aude paşi... Cineva intrase în curte şi se oprise undeva în dreptul ferestrei de la bucătărie. Era sigur, auzise clar scrâşnetul pietrişului de pe aleea ce înconjura casa. O clipă se gândi să iasă în curte, apoi, renunţă, gândindu-se că nu are niciun rost să se expună. Putea fi un răufăcător. Nu, mai bine rămânea înăuntru. Se gândi că ar putea suna la poliţie, apoi alungă acest gând: dacă pur şi simplu a visat, s-ar face de râs. Nu, nu va întreprinde nimic. Va aştepta dimineaţa.

Contrar aşteptărilor, dormi foarte bine şi se trezi revigorat şi plin de elan. O clipă i se păru ciudat că nu trebuie să plece la spital. Nu era obişnuit să lâncezească... apoi, zâmbi, îşi făcu o cafea şi ieşi pe terasă să citească ziarele şi să se bucure de clipa lui de odihnă.

Noaptea trecută plouase şi bătuse vântul. O vază era căzută. Radu o ridică şi dădu ocol casei să verifice dacă nu mai sunt alte flori căzute. Totul era în ordine. În faţa geamului de la bucătărie pietrişul părea neatins. Probabil i se păruse din cauza vântului sau, mai ştii, poate visase. Se felicită în gând că nu dăduse amploare unei păreri. Nu ar fi vrut să fie categorisit drept un ciudat. Şi aşa nu era prea sociabil, nu avea timp. Vecinii

nici nu şi-i cunoştea. Saluta mereu o doamnă pe care o întâlnea zilnic la autobuz, dar nu ştia nici unde locuieşte, nici cum o cheamă. În rest, nu ştia pe nimeni. Casa lui avea curte mare de jur împrejur şi un gard de doi metri care înconjura proprietatea. Nu vedea dincolo la vecini, nici nu putea fi văzut. Era ca într-o cetate.

Bău puţin din cafea şi se gândi că nu ar strica să dea o tură pe la farmacia în faţa căreia, tanti o văzuse pe Adina. În definitiv Adina era farmacistă, poate lucra acolo... Nu putea neglija niciun aspect.

Un singur lucru îl durea foarte tare. De ce nu-l căutase Adina? De ce?

18.

Intră în cămăruţa ei de la etajul opt, înfrigurată şi cu inima pustie. Cu bruma de bani pe care reuşise s-o păstreze, îşi cumpărase această gasonieră la margine de Bucureşti. Era destul de mare pentru o persoană singură şi, mulţumită faptului că în stricta vecinătate nu se mai afla nicio altă clădire la fel de înaltă, lumina pătrundea în voie, dezmierdând întreaga încăpere. Deşi era o vară toridă, Adina simţi cum degete reci o cuprind.

Se aşeză pe fotoliul de lângă fereastră. Nu avea chef de nimic. Nu era obosită atât de munca de peste zi cât de singurătate. Da, aseară făcuse un gest necugetat, îl pândise pe Radu şi era cât pe ce să se desconspire. Probabil că-i văzuse silueta, dar nu-şi dăduse seama cine e. Cel puţin aşa spera, să n-o fi recunoscut. A fost un gest complet necugetat.

De când s-a reîntors în România încercase mereu să-l evite. Nu voia să trezească mila nimănui şi cu atât mai puţin a lui Radu. La început, fusese sigură că Radu se căsătorise, că avea familie şi nu dorise să-l deranjeze. Apoi, văzându-l mereu singur, s-a interesat pe la spital şi a aflat că nu e căsătorit şi că locuieşte în aceeaşi casă. Acela fusese momentul în care era gata-gata să-l caute. Chiar şi-a imaginat cum ar fi să meargă la spital, eventual când era de gardă şi să dea impresia că s-au întâlnit întâmplător. Visa cum ar depăna împreună amintiri şi cum şi-ar lăsa capul pe umărul lui.

S-a răzgândit repede... nu voia să-i dea impresia că-l caută pentru casă, pentru a-i lua ceea ce-i dăruise. Ştia că Radu era dintotdeauna foarte sensibil şi simţit şi mai ştia că imediat ar dori ca ea să reintre în posesia imobilului. Numai că, ea nu avea nevoie de averi, avea nevoie de un suflet înţelegător şi iubitor.

Soarta făcuse ca toţi cei dragi ai ei să plece în altă lume, poate mai bună... Se gândea uneori că era un blestem, că dacă ar fi rămas cu Radu ar fi păţit şi el acelaşi lucru. Aşa ceva nu trebuia să se întâmple, va sta departe de Radu chiar dacă asta o va face să sufere. În asemenea momente, ar fi vrut să poată vorbi cu cineva, să aibă o rudă, o prietenă, pe cineva apropiat.

Se gândi la Sabrina, când locuia în America se înţelegea foarte bine cu ea. Dar, nu, nu voia s-o deranjeze, poate ar fi crezut că are nevoie de bani sau, mai ştii, poate ar fi încercat iarăşi s-o convingă să se întoarcă în America. Nu, nici Sabrina n-o putea înţelege. Pentru ea, America fusese Steve. Fără el, nu mai exista

nimic, nu mai avea ce să caute acolo. Renunţase şi la renta primită de la Nick Gordon. O transferase unuia dintre creditori, care fusese mulţumit şi aşa.

Sabrina nu putea înţelege, crescuse într-o familie bogată. Avusese întotdeauna tot ceea ce-şi dorise, nu ar fi putut trăi fără maşini la dispoziţie, servitori, mese îmbelşugate, ţinute elegante şi bijuterii extrem de valoroase. Sigur, i-au plăcut şi ei, nu poate nega, dar astea nu erau o condiţie sine qua non pentru supravieţuire. Ea putea trăi la fel de bine în garsoniera de la etajul opt, putea circula cu metroul şi putea să-şi gătească singură. Aceste lucruri nu-i provocau suferinţă. Suferinţa ei venea din gândul că Steve nu mai e, că s-a îndepărtat de Radu şi că nu are pe nimeni. Acum, la 45 de ani, era încă tânără, dar mai târziu, cum va fi viaţa ei? Şi-o aminti pe proprietăreasa de pe strada Luminii. Şi ea era singură, iar ei, tineri şi nepăsători, râdeau dacă le povestea acelaşi lucru de mai multe ori. Nu aveau timp s-o asculte şi li se părea că lumea începe şi se termină cu ei.

- Oare ce-o mai fi făcând tanti? se gândi Adina şi-şi dădu seama că nici nu ştia cum o cheamă. Era „tanti” şi atât. Ce trist! Poate o s-o caute într-o zi... Nu, mai bine, nu! Dacă nu mai e? Avea atunci peste 60 de ani... Adina n-ar fi suportat... încă nu putea înfrunta viaţa, rănile nu-i erau vindecate.

19.

Radu se apropia de farmacie şi inima stătea să-i

sară din piept. Pe undeva era distractiv. Un om serios, trecut demult de adolescenţă, purtându-se ca un tinerel abia ieşit de pe băncile şcolii. „Dar dacă sunt alte farmaciste? - se întrebă Radu – nu-i nimic, cumpăr aspirine şi plec. Nu voi întreba de ea, nu, revin şi în tura cealaltă şi mă lămuresc.”

- Bună dimineaţa!

- Bună dimineaţa, ce doriţi?

Radu privi de jur-împrejur. În oficină, domnişoara era singură. Maria Popa – asistent farmacie – citi discret pe ecuson. „Deci e asistentă, trebuie să fie şi farmaciste şi un farmacist diriginte, aşa că nu e singură”.

- O cutie cu vitamina C, vă rog...

- Imediat!

Sună strident un telefon la celălalt capăt al încăperii iar domnişoara răspunse, apoi strigă la cineva care era în receptură:

- Doamnă, vă rog, serviţi dumneavoastră pacientul, m-a sunat mama din provincie...

Radu aştepta liniştit şi spera... ”Doamne, fă să fie Adina”!

Apăru o doamnă brunetă, micuţă şi vioaie:

- Scuzaţi-o vă rog pe colega mea, aştepta de mult acest telefon...

- Nu face nimic, nu mă grăbesc, sunt în concediu. O cutie cu vitamina C, vă rog!

- Imediat!

Doamna se retrase şi luă o cutie de pe raftul din spate. Reveni rapid şi-l privi ciudat pe Radu:

- Nu ştiu de unde, dar vă cunosc...

Radu îşi aminti brusc şi-i zîmbi:

- De la spital, aţi fost cu fiul dumnevoastră. Vă era teamă că are piciorul rupt, din fericire a fost o simplă entorsă...

- Vai, domnule doctor, mă scuzaţi că nu v-am recunoscut, aţi fost atât de drăguţ cu copilul... nu numai că l-aţi făcut să uite teama, dar l-aţi şi pus repede pe picioare.

- A avut mare noroc, putea să-şi rupă tendonul. Deh, copii, nici noi nu eram mai buni...

- Aveţi copii, domnule doctor?

- Nu sunt căsătorit! Dar îmi plac mult copiii...

- Scuzaţi-mă, nu am vrut să fiu indiscretă...

- Nu face nimic, mulţumesc pentru vitamină, mai trec pe la farmacia dumneavoastră dacă mai am nevoie de ceva...

- De luni sunt în concediu, dar va fi aici şefa. Nu ştiu dacă aţi cunoscut-o, farmacista Sonea. O doamnă tânără şi foarte bine pregătită. Puteţi trimite pacienţi pentru orice reţetă, sunt sigură că vor fi mulţumiţi.

- Desigur, voi ţine cont de asta, vă voi trimite reţete negreşit. Concediu plăcut!

Radu era în culmea fericii. Nu putea fi coincidenţă de nume, Adina era, o găsise şi încă foarte simplu.

Ieşi zîmbind din farmacie şi intră la o cafenea din apropiere să bea un suc şi să se gândească la o strategie.

În uşă, se cioni de o doamnă care ieşea grăbită.
- Scuzaţi, se retrase Radu...
- Nu face nimic, se mai întâmplă...
Vocea îl frapă şi ridică privirea...
- Adina!
- Mă scuzaţi, domnule, nu vă cunosc!
- Adina, sunt eu, Radu, atât de mult să mă fi schimbat?
- Radu? Nu-mi amintesc să fi cunoscut vreo persoană cu acest nume. Scuzaţi-mă, trebuie să plec, întârzii la serviciu.

Radu nu insistă. Nu putea face o scenă în stradă. Îi făcu loc să treacă, se aşeză la o masă de lângă geam şi o urmări. Aşa cum se aşteptase, intră în farmacie. Nu se mai putea gândi la nimic. O singură întrebare revenea obsedant: „De ce”?

Adina ieşi în grabă. Doamne, fusese cât pe ce... îi venea să-i sară în braţe... dar, nu, nu avea voie, oamenii din jurul ei sfârşeau tragic...

Îi răspunse monosilabic colegei urându-i concediu plăcut şi intră în birou cu ochii în lacrimi.

Plângea pentru prima oară. Nici la moartea lui Steve nu fusese în stare să plângă. Nu auzi uşa. Se trezi doar cuprinsă în braţe.
- Radu - şopti printre lacrimi - Radu, mi-a fost tare dor de tine...

CUPRINS

Să uit, cum aş putea? E prea târziu,
să-mi neg viaţa-ntreagă prin cuvinte
şi să m-ascund, umil, după-o idee,
la care ieri nici nu luam aminte.

Să uit, cum aş putea? Mă doare încă
truda acelor nopţi şi zile slute,
când încercam să dovedesc că sunt
făuritor de adevăruri absolute.

Să uit, cum aş putea? Mai am coşmaruri,
ce mă trezesc înlăcrimat în noapte
şi-aş vrea s-atrag tot zgomotul din lume
s-alung din juru-mi obsedante şoapte.

Să uit, cum aş putea? Poate în ceasul
în care mă desprind de pământesc
şi firav şi umil m-aplec în tihnă,
în faţa solului dumnezeiesc.

Memoria durerii - Ioana-Lucia Florian